

Lord
genaamd
De groote

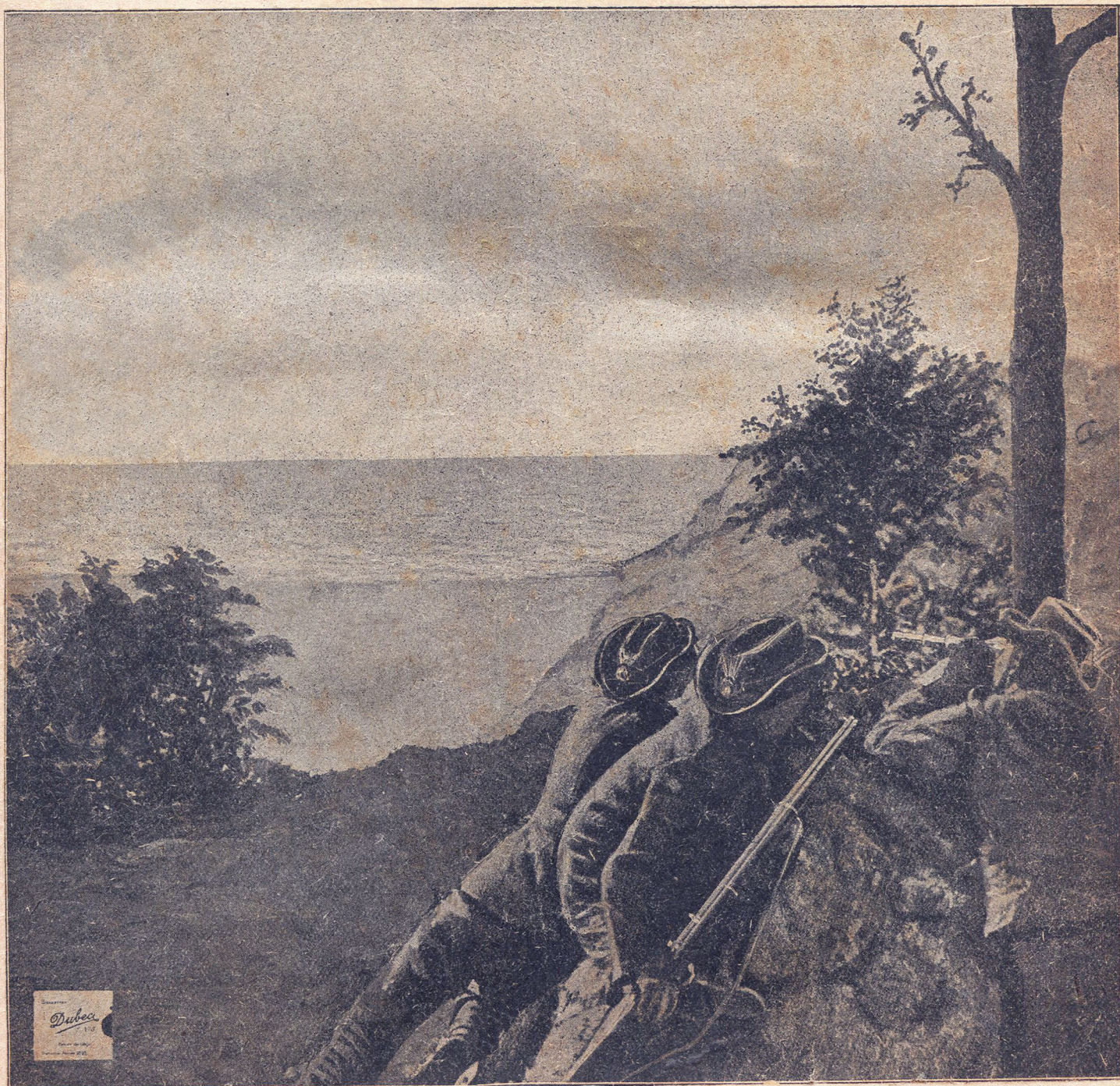

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 303

De man op het eiland.

22½ Cents
45 Centimes

Dubca
173

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL . SINGEL 326 . AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

DE MAN OP HET EILAND.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Duboo

SIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Op weg naar Engeland.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband

Als een der reizigers aan boord van een der groote Transatlantische stoombooten eens in het bezit was geweest van een buitengewoon sterk vergrootenden kijker, dan zou hij zich waarschijnlijk ten zeerste verbaasd hebben, op een prachtige herfst dag in het laatst van October die nog in het geheel geen winter scheen aan te kondigen, ongeveer ter hoogte van 200 mijlen ten Noorden van de Azoren, heel hoog in de lucht een vliegmaschine te kunnen ontwaren, die met buitengewone snelheid blijkbaar naar Ierland of Schotland koers zette.

Maar de kans dat het vliegtuig gezien zou worden, was al zeer gering, want het verraadde zijn aanwezigheid niet door het oorverdoovend geroffel van een benzinemotor, van een paar honderd P. K., en het zweefde bovendien zoo hoog, minstens 4000 meter, dat men het zelfs met een uiterst sterken kijker niet zou hebben kunnen zien, temeer daar het tamelijk heilig weder was, en men kon zelfs op zee niet veel verder dan een zeemijl zien.

Raffles No. 303.

Wie waren de stoutmoedige luchtreizigers, die daar op zulk een ontzagelijke hoogte boven den Atlantischen Oceaan zweefden?

Waren het stoutmoedige sportslui, die een nieuwen overtocht waagden, in navolging van Hawker en luitenant Alcock?

Neen, de inzittenden, als men het zoo noemen mag van de vliegmaschine, die zich met ongehoorde snelheid een weg door het luchtruim baande, waren John Raffles, de gentleman-inbreker, en zijn trouwe vriend Charly Brand, en de chauffeur Henderson, die Raffles bij zoo menig gevaarvol avontuur terzijde had gestaan.

De drie mannen hadden juist in de Vereenigde Staten een zeer spannende „campagne” achter den rug, zooals Charly Brand het noemde, een campagne, die een volle maand geduurd had, en waarin zij volgens Henderson genoeg gevaren hadden doorleefd, om nu eens een jaar rust te nemen.

Meermalen had het leven van Raffles en zijn metge-

zellen op het spel gestaan, en ten slotte waren zij ternauwernood ontsnapt aan de handen der politie.

Zij hadden daar een fellen strijd gestreden tegen een zeer gevaarlijke bende, „Het Kwade Oog” geheeten, en eindelijk was Raffles er in geslaagd, niet alleen bijna de geheele bende uit te roeien, maar ook den aanvoerder der geheele bende te laten arresteren.

En nog meer — onder de arrestanten, onder degenen, die thans in een gevangenis te New-York veilig zaten opgesloten, bevond zich dr. Fox, de Meester, de Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een der wijdst vertakte misdadigersbende van geheel Europa.

Het mocht dus inderdaad „een welbestede maand” heeten, zooals Charly zeide, want Raffles was nu weder bevrijd van een zeer gevaarlijken vijand, die hem te Londen reeds eenige malen naar het leven had gestaan.

Het grillige toeval had gewild, dat de beide doods-vijanden elkander ontmoet hadden op het gebied der Vereenigde Staten, en daar den degen hadden gekruist — in overdrachtelijken zin ten minste — met het voor den meester moodlottige resultaat, dat hij in de gevangenis werd geworpen, beschuldigd van medeplichtigheid aan de afschuwelijke daden van de „Bende van het Kwade Oog”.

De „Duivel der Lucht” was omstreeks vijf uur geleden op een weide op enkele kilometers ten noorden van New-York opgestegen en om tien uur had hij de helft van den weg afgelegd, die hem van de Iersche kust scheidde.

Dit moge wonderlijk, ja ongelooflijk schijnen — het was niet anders dan de waarheid: de vliegmaschine aan het vernuftig brein van den grooten onbekende ontsproten, kon een snelheid bereiken van ruim 500 kilometer per uur.

Niemand zou, ten tijde toen de gebroeders Wright hun eerste vluchten volbrachten in een zweeftuig, waarin zij een motor geplaatst hadden, en waarmede zij een snelheid van iets meer dan 60 kilometer konden bereiken, het voor mogelijk hebben gehouden, dat reeds twaalf jaar later een Fransche vliager met een benzine-motor driehonderd kilometer per uur zou kunnen aflaggen en toch — dit beteekende nog niets, vergeleken met de ontzaglijke snelheden waarmede Raff-

les het luchtruim kon doorklieven, gezeten in zijn bijna geheel van aluminium vervaardigde vliegmaschine, die door middel van electriciteit gedreven werd.

In tien uren was Raffles een maand geleden van Londen naar New-York gevlogen — en in denzelfden tijd hoopte hij de terugreis te maken.

Voor de drie mannen zich inscheepten, hadden zij nog een zeer opwindend avontuur beleefd, en hun nachtrust was er volkomen bij ingeschoten.

Niet zoodra waren zij dan ook opgestegen, of Raffles had, als kapitein aan boord van zijn luchtschip, het bevel gegeven, dat ieder op zijn beurt eenige uren rust moest nemen.

Niets was gemakkelijker, dan dat bevel op te volgen, want ieder behoefde slechts den rug van zijn zitplaats om te klappen, om zich aanstonds in het bezit te zien van een gerieflijk rustbed.

Er waren dekens aan boord, en het was zelfs mogelijk, langs-electrischen weg warmte op te wekken, dat was wel noodzakelijk op de aanzienlijke hoogte waarop de Duivel der Lucht meestal vloog.

Van het gelaat der luchtreizigers was niet veel te zien, want zij waren gedost in dichte schapenpels, en droegen op het hoofd zware bontmutsen, die ze diep over de ooren hadden getrokken.

Een soort schuin toeloopende voorsteven van mica waarachter zij zaten, beschermden hen tegen den snijgenden, ijskoude luchtstroom, dien zij zonder deze soort borstwering zeker geen vijf minuten zouden hebben kunnen verduren.

Aldus gemakkelijk uitgestrekt, bedekt met een lichte maar zeer warme deken, sliepen de luchtreizigers even rustig alsof zij zich in de hut van een groot zee-kasteel bevonden.

Raffles had gedurende eenigen tijd de gewone route der groote transatlantische stoomvaartlijnen gevolgd, maar steeds op een zoodanige hoogte, dat men de vliegmaschine onmogelijk zou kunnen zien.

Hij wist zeer goed, dat hij op een zeer eigenaardige wijze uit New-York vertrokken was, waar hij den Londenschen detective Sullivan, en diens leerlinge Dorrit Evans had achtergelaten, en dat zijn oude vijand zich natuurlijk gehaast zou hebben naar alle Amerikaansche zoowel als Europeesche havens telegrammen

te zenden, ten einde daar de autoriteiten te waarschuwen, en tot waakzaamheid aan te sporen.

Hij was er dus volstrekt niet op gesteld, dat men hem zou zien, want hij moest er rekening mee houden, dat Sullivan nu eindelijk wel zou begrepen hebben, dat zijn tegenstander beschikte over een verwonderlijk middel om den Oceaan over te steken — en wat kon dat anders zijn dan een vliegmaschine.

Van de duikboot, de „Bruinvisch”, welke Raffles gedurende zijn verblijf in de Vereenigde Staten door Henderson had laten halen, wist Sullivan waarschijnlijk ook wel een en ander af, ofschoon hij onmogelijk de plek kon weten, waar het kostbare vaartuig thans goed verscholen was, in afwachting dat er zich een gunstige gelegenheid zou aanbieden om het onderzee-sche schip te gaan halen, zonder dat het al te groot gevaar zou opleveren.

Om elf uur was het de beurt van Raffles om rust te nemen en Charly, die sliep, werd gewekt ten einde zijn plaats aan het stuurwiel over te nemen, terwijl Henderson, een voortreffelijk kok, met behulp van den kleinen electrischen koker, een versterkenden maaltijd zou gereed maken, waartoe de goed voorziene proviesskamer van de vliegmaschine hem gelegenheid meer dan te over bood.

Want daar waren blikjes met verduurzaamd vleesch, dito met groenten, allerlei gevogelte, ja zelfs een kleinen voorraad meel, ten einde daarvan in den electrischen oven een soort koeken te kunnen bakken, waarin de brave reus zeer bedreven was.

Charly had zich de oogen uitgewreven, rekte zich eens goed uit, wierp de deken van zich af, en keek verbaasd om zich heen, alsof hij zich den toestand nog niet goed kon begrijpen.

— Ik merk dat wij nog altijd in de lucht zijn! riep hij uit.

— Had je soms gedacht, dat wij al in Engeland waren? vroeg Raffles glimlachend; gaat het je soms nog niet vlug genoeg.

— O, wat dat betreft, ik vind het meer dan voldoende, antwoordde Charly haastig. Vijfhonderd kilometer lijkt mij een heel aardige vaart toe. Het is ongeveer zes maal zoo vlug als de allersnelste expres ter wereld, dat wil zeggen die van Londen naar Glasgow, die bijna negentig kilometer per uur aflegt.

— Ja, het is met snelheden een zonderling ding! kwam Raffles, wij geven altijd zoo hoog op van de machines, welke zulke merkwaardige dingen verrichten, maar weet je wel, dat de mensch nog altijd het grootste wonderwerk is, dat iedere machine ver in de schaduw stelt? Weet je wel dat die snelheid van onzen zoo hoog hoog geroemden exprestrein aanzienlijk overtroffen is door een menschelijk wezen — door den Franschman Guignard, die op de wielersbaan te Munchen achter een gewone gangmaakmaschine in een uur honderd en vier kilometers heeft gereden.

— Het is waar, dat klinkt als een sprookje! bevestigde Charly, het is bijna ongelooflijk, dat een mensch met zijn twee beenen, meer arbeid verrichten kan dan een geweldige stoommaschine van vierduizend paardenkrachten.

Raffles had onder het spreken een weinig gegeten van wat Henderson had toebereid en zeide nu:

— Ik wilde, dat je nu den koers veranderde, Charly.

— Wat, keeren wij dan niet aanstonds naar Engeland terug? vroeg de jonge man verwonderd.

— Ik heb eerst iets te doen in een geheel andere buurt, mijn jongen! antwoordde Raffles. Ik heb er over nagedacht, dat het verstandig zou zijn, het milioen, dat ik van Peter Vandyke, den staalkoning heb meegenomen, laat ons zeggen als belooning voor beuzen diensten, een weinig te laten rusten, totdat de herianning daaraan wat geluwd is — laat ons zeggen een paar jaar. Er is veel goud bij, maar ook een aanzienlijk bedrag aan bankbiljetten, en het is volstrekt niet zeker of de nummers daarvan niet bekend zijn.

— Maar in de Amerikaansche bladen staat, dat die nummers inderdaad niet bekend waren, riep Charly uit, zonder zijn blikken van den hoogtemeter af te wenden.

Raffles haalde de schouders op, terwijl hij zich gereed maakte, zijn zitplaats in een rustbed te veranderen.

— Dat is natuurlijk met opzet gedaan, in de hoopvolle verwachting, dat ik er aanstonds zou inloopen en links en rechts de ontvreemde bankbiljetten zou gaan uitgeven, zoodat ze mij vroeg of laat zouden snappen.

— Waarheen wil je dan dat ik koers zet? vroeg Charly.

— Naar de Kanarische eilanden! Wij kunnen daar over vier uur zijn.

— Nu begrijp ik je, je wilt het millioen op een van je schatkamereilanden in veiligheid gaan brengen.

— Je hebt het geraden, mijn waarde. Ik zou ook naar ons eiland op de Noorsche kust hebben kunnen gaan, maar dat is mij nog een weinig gewaagd, naar hetgeen daar nog geen acht maanden geleden is voorgevallen met den hollen koperen bal, waarin ik mijn schatten had gesloten, en die, zooals je je natuurlijk nog herinnert, van een hoogte van zestig meter in zee was geploft met de beide bandieten, die er in waren binnengedrongen.

— Stel je voor, dat ik dat avontuur vergeten zou hebben, riep Charly! Gelukkig hebben wij den reusachtigen koperen bal later weer kunnen opvisschen! Er zat voor een waarde van ongeveer twaalf millioen in.

— Ja, het was zeker wel de moeite waard, om dat bedrag weer op te visschen, hernam Raffles glimlachend, wij zullen dezer dagen eens gaan zien hoe het er mee staat, maar ditmaal wil ik naar Greenland, zooals wij ons mooie maar gelukkig onbewoonde eilandje ten noordwesten van de Kanarische eilanden gedoopt hebben. Wekt mij, zoodra de eilanden in het gezicht komen.

— Ik zal er voor zorgen, Edward.

Raffles trok de donzen deken over zich heen, en sloep een minuut later zoo rustig als of hij zich in zijn bed in de slaapkamer van zijn fraai huis te Londen bevond.

Charly had met vaste hand het stuurwiel gegrepen, en hield nu de oogen voortdurend op het compas gevestigd, terwijl Henderson „de vaten waschte” met behulp van het water dat in een klein tonnetje uitsluitend voor dit doel werd medegenomen en waarmede men zeer zuinig moest omspringen, ten minste wanneer het een tocht van een paar dagen gold.

De koers van den Duivel der Lucht was nu geheel gewijzigd, en in plaats van noordoostelijk aan te houden, ijfde de vliegmachine thans in zuid-oostelijke richting met een snelheid die de geheele machine als een snaar van een contrabas liet trillen.

Henderson keek op geregelde tijden naar den electro-motor, en naar den accumulator, waarin de geheimzinnige kracht school welke den motor in beweging bracht en die zorgvuldig was afgesloten, zoodat geen onbevoegden het geheim zouden kunnen ontdekken, en zij gelegenheid hadden het toestel zeer grondig te onderzoeken.

Charly handhaafde de hoogte van de vliegmachine tusschen de vier en vijfduizend meter zooals Raffles hem gelast had.

Op deze hoogte leken de allergrootste zeeschepen, die reeds weder als vroeger voor den oorlog, de oceanen doorploegden, niet veel grooter dan speldeknoopen. En men moest een kijker nemen om de bijzonderheden van het vaartuig te kunnen ontwaren.

De uren verstreken zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Men was thans de Spaansche scheepsroute van Bordeaux naar de Antillen, die van Santander naar Havana, die van Amsterdam naar Paramaribo en die van Hamburg over Lissabon naar Parra gepasseerd.

Charly had het eiland Madeira ongeveer vijf-entwintig mijlen aan bakboord laten liggen, en toen de schemerachtige vormen van dit verrukkelijke eiland aan den horizont waren weggedoezeld, stootte Henderson, die door den verrekijker getuurd had, Charly aan, en wees met uitgestreken arm recht vóór zich uit.

— De piek van Teneriffe! riep Charly uit, nadat hij op zijn beurt een blik op den kijker had geworpen.

De jonge man had goed gezien — aan den horizont, recht voor het vliegtuig, rees de hoogste rots van de groep der Kanarische eilanden uit de golven op.

De lucht was thans zóó doorzichtig, dat men duidelijk de slanke spits kon waarnemen, die echter niet heel hooger leek dan een gewone naainaald.

Dadelijk stootte Charly Raffles aan, die onmiddellijk klaar wakker was, de deken van zich af wierp en den kijker greep.

— Wij hebben het doel van onzen tocht bijna bereikt, Charly, laat mij het stuurwiel nu maar weder overnemen.

Charly maakte plaats voor Raffles, en deze greep het stuurrad en scheen met den blik den horizont af te zoeken.

Aan bakboord was thans een zeer klein eilandje

zichtbaar, dat aan de Engelschen toebehoorde, en Piton-Rocks geheeten is.

Men vindt daar een aantal visschers en een zeer klein Engelsch garnizoen, dat om het halfjaar moet worden afgelost, daar de manschappen anders zeker van verveling zouden omkomen.

De eilanden liggen buiten de gewone route, dat wil zeggen tusschen de stoomvaartlijnen, die respectievelijk over Madeira en over de Kanarische eilanden loopen.

Raffles liet de vliegmaschine nu een grooten boog beschrijven, en spoedig was het eilandengroepje uit het oog verdwenen.

De „Duivel der Lucht" beschreef nu een grooten cirkel, met het eiland Palma, het noordelijkste van de Kanarische eilandengroep, tot middelpunt.

Maar eensklaps voelde hij zich door Charly bij de

mouw trekken, op wiens gelaat groote verbazing te lezen was.

De jonge man wees op een punt diep beneden de vliegmaschine, en keek Raffles vragend aan.

Deze keek in de aangewezen richting.

De vliegmaschine zweefde op dit oogenblik boven een zeer klein eilandje, dat niet meer tot den Archipel gerekend kon worden, en dat sedert onheuglijke tijden onbewoond was,

Geen schip had dit ooit aangedaan.

Raffles wist dit zeer goed, en daarom verwonderde hij zich evenzeer als Charly, want van een of ander punt van dit eiland kronkelde een dunne lichtblauwe rookwolk in de heldere lucht omhoog.

En zoo windstil was het daar beneden, dat de rook bijna loodrecht als een reiger opsteeg, en pas op zeer groote hoogte zich tot een ijlblauwe wolk veranderde.

De eenige goede sigaret is het
Merk Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

Op Greenland.

De beide mannen hadden een veelbeteekenenden blik met elkander gewisseld, en nu vroeg Charly:

— Wat heeft dat te beteekenen?

— Het heeft maar één beteekenis, beste Charly — dat eiland is natuurlijk bewoond!

— Maar dat kan dan pas sedert zeer korten tijd zijn!

— Waarom? Dat is volstrekt niet noodzakelijk! Er kunnen daar wel jaren menschen gewoond hebben,

zonder dat wij het wisten, en wier aanwezigheid ons thans door een toeval onthuld wordt.

— Maar dat is vrij gevaarlijk, Edward! riep Charly uit, dat eiland ligt ternauwernood acht mijlen van Greenland verwijderd!

Raffles had niet aanstonds geantwoord, maar scheen in gedachten verdiept.

— Wij zullen wel eens onderzoeken wat het is, zeide

hij, na eenigen tijd; over het algemeen houd ik niet van dergelijke onverwachte bezoeken, wij zullen de ligging van dat eiland onderzoeken, want van Greenland af kan men het zeker niet zien.

Greenland kwam nu ook spoedig in zicht, en het bleek, dat het kleine eiland, waar men de rookpluim had waargenomen, ten noordoosten van het Schatkamer-eiland lag.

Raffles begon nu langzaam te dalen, en toen het kleine eilandje geheel uit het oog was verdwenen, zette hij den electromotor af en begon in een sierlijken spiraal te dalen.

Greenland werd zienderoogen grooter, heuvels en dalen begonnen zich af te teekenen, daarop een bruisende waterval, een paar kristalheldere stroompjes, eenige weiden, en een verrukkelijk bosch nog onge-rept, en prijkend in alle schoonheid, welke slechts de tropen bezitten.

Raffles stuurde de machine tot boven een dezer weilanden — en eenige seconden later raakten de wielen den bodem. De spoor werd in den grond gedrukt en remde de machine, en binnen een afstand van vijf meter stond zij onbewegelijk stil.

De reis was ten einde!

Dadelijk ontscheepten de luchtreizigers zich, en het eerste wat zij deden, was de zware pelzen van zich af te werpen, die nu niet alleen overbodig, maar zeer hinderlijk waren geworden.

Inderdaad, de drie mannen waren binnen slechts weinige uren tijds van een snerpende koude, die steeds in de bovenste luchtlagen heerscht en die tot twintig graden onder nul had bedragen, overgegaan naar een tropische hitte!

Want hier in deze gezegende streken was het volop zomer! De natte moesson was nog niet aangebroken en de natuur schitterde in volle uitbundige pracht.

Het oog, lange uren gewend aan het eentonige van lucht en golven, van grijs en blauw, rustte met verrukking op de statige boomen, de slanke palmen, waarin kleine, sierlijke apen, Maako's, schelgekleurde papegaaien, paradijsvogels en neushoornvogels hun vroolijk spel speelden in de heerlijke boschjes van cederboomen, waartusschen lianen slingerden, zoo dik als een pols, en sterk genoeg om het gewicht van een volwassen man te dragen, op de Apenbroodboomen, de Tamarinde-

struiken, de stekelige Cactussen — kortom, op alle gewassen, waaraan deze tropische natuur zoo rijk is.

De weide, waarop de „Duivel der Lucht" was neergestreken, bevond zich ongeveer honderd en twintig meter boven de zee.

Het was een hoogvlakte, ongeveer een kilometer breed en anderhalven kilometer lang, begroeid met kort stoppelig gras.

Van daar had men een heerlijk gezicht op een vrij diepe baai, die zelfs voor tamelijk groote schepen een gunstige ankerplaats zou hebben opgeleverd.

Deze baai had een hoefijzervorm, met den open kant naar zee gekeerd, en was omringd door dichtbegroeide rotsen.

Op sommige plaatsen waren deze slechts ongeveer tien meter hoog, maar elders rezen zij tot bijna vijftig meter boven den zeespiegel uit.

Ook het strand was vrij grillig gevormd. Op sommige punten was het zeer breed en strekte zich een breede strook fijn zand tusschen de golven en den voet der rotsen uit, op andere punten daarentegen werd de rotsvoet dadelijk door de golven bespoeld en zou men slechts bij laag water langs de smalle strook van het strand kunnen loopen.

De waterval, welken de luchtreizigers zooeven reeds gezien hadden, bruisde met klaterend geweld van de hoogste rots van het eiland.

Hij werd gevoed door een kleinen bergstroom, die uit een vrij groot meer ontsprong, en plaste neder in een riviertje, dat met vrij groot verval naar de noordelijke kust toestroomde en in de baai uitmonde.

Het was duidelijk te zien, dat vroeger geen menschenvoet dit eiland had betreden, want nergens was een gebaand pad te bespeuren, nergens vond men de overblijfselen van een woning, noch van een vuur, en de dieren gedroegen zich op een wijze, die duidelijk aantoonde, dat zij nog nimmer in aanraking waren geweest met hun grootsten vijand, „den mensch".

De kleine apen lieten zich volstrekt niet storen in hun spel, en ook de vogels bleven rustig op hun takken zitten en keken alleen maar met groote oogen naar de vreemde wezens, die hun gebied waren binnengedrongen.

Het was ongeveer half zes in den avond, toen de wielen van de vliegmaschine den grond raakten, en

dadelijk maakte Henderson aanstalten om het avondmaal in gereedheid te brengen.

Raffles en Charly echter trokken uit het binnenste van de vliegmaschine een vouwbare tent van zeildoek, welke zij begonnen op te zetten, en waaronder de „Duiwel der Lucht” beschutting zou vinden.

Want wel was het weder thans zeer schoon, maar men moest steeds rekening houden met de ontzettende plasregens, welke in deze streken soms onverwachts uren en dagen kunnen neerstroomen en die vaak gepaard gaan met hevigen storm.

De tent werd stevig opgezet, met behulp van aluminium-masten, en vervolgens werd de „Duiwel der Lucht” er in gereden, nadat eerst de draagvlakken waren losgemaakt, hetgeen in vijf minuten verricht was, zoodat het zweeftuig thans maar zeer weinig plaats innam.

Er was nu nog genoeg ruimte in de tent om aan de drie mannen gelegenheid te geven, er een onderkomen te vinden. Maar voor het geval, dat zij langer op het eiland moesten vertoeven bevond er zich in een grot, ongeveer in het midden van het eiland, dat in vogelvlucht ongeveer tien kilometer breed, en ruim acht kilometer lang was, en een bijna zuiver ovalen vorm had, een hut van plaatijzer vervaardigd, welke binnen tien minuten in elkander kon worden gezet, op elke verlangde plaats, zoodat zelfs de hevigste storm er geen vat op had.

Men behoefde daartoe niets anders te doen dan dit verblijf te plaatsen tegen den wand van een der hooge heuvels, waar het tegen den storm beschut zou zijn.

Daar Raffles echter van zins was, reeds den volgenden dag weder te vertrekken, nadat hij een onderzoek op het geheimzinnige eiland zou hebben ingesteld, vanwaar hij en zijn metgezellen de rookpluim zoo statig ten hemel hadden zien stijgen, was het voor dien nacht voldoende, als men zich met de groote tent voor de vliegmaschine behielp.

Alles was nu gereed, het nachtverblijf zoowel als het middagmaal, en de drie mannen zetten zich op de vouwstoeltjes neder, welke Henderson op het grasveld rondom de kleine opvouwbare tafel had nedergezet.

— Ik zou wel eens willen weten, zoo begon Charly, terwijl hij zich bediende van den tarwekoek door Henderson vervaardigd, of de rookpluim, welke wij zoo-

even gezien hebben niet aan een natuurlijke oorzaak moet worden toegeschreven.

— Dat acht ik volkomen onmogelijk, Charly, gaf Raffles te kennen, want dat wil zeggen, dat er een brand geweest zou zijn, en als dat het geval was, dan zou de rook niet als een enkele dunne panache in de lucht opstijgen, maar er zouden zich dikke rookwolken ontwikkeld hebben, want natuurlijk zouden dan alle bosschen in vlammen zijn opgegaan, trouwens, een door de natuur aangestoken brand komt in deze streken maar hoogst zelden voor, zoo goed als nooit.

— Dus daar moeten menschen op dat eiland zijn, Mylord? vroeg Henderson nu.

— Zonder den minsten twijfel, mijn vriend, antwoordde Raffles.

— Maar wat voeren zij daar uit? hernam Charly. Zou het een commissie zijn, afgezonden door de regering van een of ander land, ten einde een onderzoek in te stellen naar de flora en de fauna van de kleine, onbewoonde eilandjes van deze groep; zou men er misschien naar olie, naar diamanten of naar goud graven?

— Ik kan je op die vragen geen antwoord geven, Charly, en daarom zullen wij het morgen gaan onderzoeken. Ik mag in geen geval in het ongewisse blijven omtrent mijn bureu. Dat zou voor ons groot gevaar kunnen opleveren, maar allereerst moeten wij het geld opbergen.

— Dan mogen wij ons wel haasten, want de duisternis valt in deze keekringen zeer snel, en over een uur zullen wij geen hand voor oogen meer kunnen zien.

— Wij zullen dan ook vandaag niets meer doen, Charly, en dit aangename werk tot morgen uitstellen.

De maaltijd werd beëindigd, en nog voor het desert, bestaande uit een banaan en wat rozijnen, door Henderson was opgediend, moest men licht maken, want inderdaad was de duisternis zeer snel komen opzetten, en binnen een kwartier had het heldere licht van den dag plaats gemaakt voor de eigenaardige schemering van den tropischen nacht, die geen duisternis, en ook geen licht is.

Het was verrukkelijk weder, en de maan scheen vol aan den violetblauwen hemel, waaraan de sterren met buitengewone schittering fonkelden.

Het was zoo licht, dat men op een meter afstand

elkanders gelaatstrekken duidelijk kon onderscheiden.

Maar het werd spoedig koud, nu de zon verdwenen was, zoo als op deze hoogte meermalen het geval was, en Henderson maakte aanstalten, een vuur aan te leggen.

Raffles weerhield hem echter met een gebaar, en zeide:

— Een vuur is goed, Henderson, maar niet op deze plek. Wellicht zou men het van dat geheimzinnige eiland kunnen zien, en dat kan noodlottige gevolgen hebben, zoo lang wij in het onzekere verkeer, ontrent den aard van de bewoners, die zich daar zijn komen vestigen, misschien pas sedert kort, misschien reeds jaren geleden.

Het kleine troepje verhuisde dus, en er werd een vuur aangelegd ongeveer halverwege de helling van een hoogvlakte.

Men kon er nu zeker van zijn, dat het schijnsel zeker nergens zou kunnen worden ontwaard.

Men praatte nog eenigen tijd, maar spoedig deed de slaap zijn rechten gelden, want de dag en de daaraan voorafgaande nacht waren zeer vermoeiend geweest.

En toen de mannen een paar pijpen hadden leeggerookt, doofden zij zorgvuldig het vuur, begaven zich naar de tent, vlijden zich daar neder op de dunne matrassen, trokken de dekens over zich heen, en waren spoedig in een diepen slaap verzonken.

Voor een overval, verondersteld dat die mogelijk was, behoefden zij niet te duchten, want Busto, de Iersche ternier, had zich voor den ingang uitgestrekt.

De zon was den volgenden dag nauwelijks boven de kim verzezen of de drie mannen ontwaakten bijna tegelijkertijd, verkwijkt en versterkt door een ongestoorde nachtrust.

Zij rekten zich eens flink uit, Henderson opende de deur van de tent, en de drie mannen begaven zich naar buiten ten einde hun toilet te gaan maken in de buurt van den waterval.

Het was een vernauwelijk schoone morgen.

De dauw parelde nog aan blad en twijgen, de bontgekleurde vogels schudden hun veeren en begonnen het oerwoud te vervullen met hun druk gesnater, de kleine apen vlogen krijschend van tak tot tak.

Er lag nog een ijle nevel over de dalkom, aan

welker rand de drie mannen hadden overnacht, maar deze begon reeds op te trekken, als schoof een machtige hand een scherm terzijde, en nu werd het geheele overveldigend schoone landschap zichtbaar.

De drie mannen genoten een oogenblik van den heerlijken aanblik, en gebruikten een stevig ontbijt, voor de tent gezeten.

De plek waar ze zich bevonden was zoo hoog, en de lucht was zoo doorschijnend, dat Raffles met behulp van een verrekijker het geheimzinnige eiland, het eenige dat van hier te zien viel, duidelijk kon zien liggen.

Maar van rook viel niets te bespeuren.

— Aan een vergissing viel toch niet te denken, zeide Raffles hoofdschuddend. Wij hebben het alle drie heel duidelijk gezien, het was rook, rook van een vuur, door menschenhanden aangestoken.

— Hoe denk je er heen te gaan? vroeg Charly; met behulp van de vliegmaschine?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn, antwoordde Raffles, het doet mij nu leed, dat wij de „Bruinvisch” niet tot onze beschikking hebben, want met onze duikboot zouden wij het gindsche eiland gemakkelijk kunnen bereiken, zonder dat iemand het zag, zooals wij dat reeds meermalen gedaan hebben; nu, bij gebreke daarvan zullen wij ons bedienen van onze kleine motorboot, die goed verborgen in een kreek ligt, en waarmede wij wel eens tochtjes rondom ons eiland hebben gemaakt. De zee is zeer kalm, en zoo glad als een meer.

— Zullen wij geen wapens meenemen, Mylord? vroeg Henderson.

— Zeker zullen wij dat! antwoordde Raffles. De kans is immers veel grooter dat wij daarginds vijanden of althans ongewenschte elementen zullen aantreffen dan vrienden. Maar voor alles moet het geld in veiligheid worden gebracht.

Het ontbijt was spoedig beëindigd. Raffles greep de kleine tasch met haar kostbaren inhoud — het miljoen, hetwelk hij aan den Amerikaanschen staalkoning had weten te ontfutselen. Busto kreeg bevel, om voor de deur van de tent te waken al mocht dit een volkomen overbodige voorzorg heeten en daarop begaven zich de drie mannen op weg.

Zij daalden de helling van de hoogvlakte af, die

naar het schoone dal voerde, en volgden gedurende eenigen tijd het smalle, kristalheldere riviertje, dat thans wegens de langdurigen droogte op sommige plaatsen doorwaadbaar was.

Toen zij ongeveer een kwartier geloopt hadden stond Raffles stil voor den voet van een rots, die zich eensklaps bijna loodrecht aan hun linkerhand verhief.

De voet van deze rots was met dicht struikgewas begroeid.

Raffles telde nauwkeurig tien schreden af, te rekenen van het begin van de rots, en boog daarop het struikgewas ter zijde.

Er kwam nu een opening te zien, ongeveer acht decimeter breed en nauwelijks een meter hoog.

De drie mannen moesten dus diep bukken, en Henderson moest zelfs op zijn knieën kruipen, om door deze opening in den rotswand te kruipen.

Zij volgden over een lengte van een paar meters een soort gang, die spoedig veel hooger werd, zoodat zij rechtop konden loopen, al bleef de breedte onveranderd.

Maar eensklaps eindigde de gang in een groot hol, bijna tot een meter in doorsnede en blijkbaar door de natuur geschapen.

Het spreekt vanzelf dat de drie mannen reeds aanstond hun electriche zaklantaarns hadden ontstoken, welke thans het hol helder verlichtten.

Op het eerste gezicht viel er volstrekt niets bijzonders aan dit rotshol te ontdekken, en de vreemdeling, die hier zou zijn binnengedrongen, zou het hoogstens goed genoeg hebben geacht om er een onderkomen voor den nacht te zoeken.

En toch bevatte dit hol een onmetelijk fortuin aan goud, zilver, edelgesteenten en geldswaardige papieren!

Raffles trad op den wand van het rotshol toe, recht tegenover den ingang van den tunnel gelegen en belichtte dien eenigen tijd met zijne lamp.

De wand was zeer onregelmatig en ruw, en het vochtige gesteente schitterde hier en daar in het schijnsel der lampen, alsof het uit diamant bestond.

Eindelijk scheen Raffles te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij drukte op een dier kleine glinsterende verhevenheden en aanstonds draaide met een zacht gerucht een klein gedeelte van den wand terzijde, op ongeveer een

meter boven den grond, en niet meer dan tachtig centimeter in het vierkant groot.

Deze eigenaardige deur gaf toegang tot een tweede rotshol, een weinig kleiner dan het eerste.

Raffles en Charly kropen door de opening, en nu bevonden zij zich in een der schatkamers van den grooten onbekende.

Langs de wanden, op planken, stond een groot aantal kistjes van allerlei grootte en vorm, voorzien van een etiket, waarop de inhoud vermeld stond: „tien zilveren staven van vijf kilo ieder”, „twintigduizend franc in Lous-d'or”, „Driehonderd-duizend dollar in bankbiljetten van duizend”, „Juweelen tot een waarde van vijftien duizend pond sterling, elf Januari negentien honderd twaalf, Champs-Élysées, Parijs.”

En zoo had iedere doos, ieder pakje, ieder kistje, zijn eigen opschrift, en in een oogopslag kon Raffles bepalen wat de inhoud was, en waar en wanneer hij dien had bemachtigd.

Sommige kistjes stonden hier reeds lange jaren omdat het nog steeds met gevaar gepaard zou gaan, den inhoud weder in de circulatie te brengen.

Maar wat deed dit?

Raffles kon wachten!

Als het moest stonden die kistjes met hun gevaarlijken inhoud daar over tien jaren nog op dezelfde plaats, totdat het geheugen van de politie en van de bankiers was afgestompt.

Raffles trad op een klein, ruw houten tafeltje toe, opende een kartonnen doos die daar opstond, nam er een etiket uit, opende nu de tasch en noteerde nauwkeurig den inhoud op het gegomde papiertje, dat hij vervolgens op het leder plakte.

Voor bederf van de dingen die hier stonden, behoefde hij geen oogenblik te vreezen, over duizend jaar zou alles zich nog in denzelfden toestand bevinden.

Nadat de tasch op haar plaats was gezet, keerden de beide mannen langs denzelfden weg terug, de kleine vierkante deur, welke door een zware veer kon worden bewogen, werd weder zorgvuldig gesloten, de sporen van de voetstappen in het fijne gruis op den vloer werden uitgewischt, en een oogenblik later stonden de drie mannen weder te knipoogen in het felle zonlicht.

Raffles had zijn millioen in veiligheid gebracht!

HOOFDSTUK III.

De man op het eiland.

— Wij zullen nu aanstonds de motorboot in gereedheid brengen, vrienden, zeide Raffles.

De drie mannen volgden nu opnieuw het kleine gril- lig kronkelende riviertje, dat dieper werd naarmate het de kust naderde.

Na ongeveer een uur te hebben geloopt, maakte de rivier een nieuwe bocht en vormde daar ter plaatse een soort van kreek, bijna een kwartier gaans lang, maar niet breeder dan de rivier zelve was.

Geheel aan het einde van deze kreek verhief zich een heuvel, waarin dit smalle riviertje scheen te verdwijnen.

De kreek stroomde inderdaad nog over eenigen afstand onder deze rots voort en daar was de kleine motorboot verborgen.

In dit jaargetijde was het mogelijk den smallen oever van de kreek tot onder de rots te volgen.

Hier heerschte een soort groenachtige schemering, tweeweg gebracht doordat de zon door de bladeren- kroon speelde van de tamarindeboomen, welke voor den ingang van de rotsopening groeide.

De oogen der mannen wenden zich vrij spoedig aan de halve duisternis, en zij behoefden het licht van de lantaarn niet om de kleine motorboot rustig voor anker te zien liggen half op het zand, daar door de droogte het water in de kreek aanzienlijk was verminderd.

De drie mannen schoven niet zonder moeite de motorboot weder in het water, en Henderson vulde aanstonds de benzinetank uit de blikken, waarvan er een zeer groot aantal achter in een grot stonden opgesta-

peld, genoeg om er desnoods maanden achtereen mee te kunnen varen.

Nadat hij ook de machinerie duchtig had nagezien, en tot zijn genoegen had geconstateerd dat door zijn zorgvuldige behandeling alles volkomen vrij van roest was gebleven, riep Henderson uit:

— Wij kunnen onmiddellijk in zee steken, mylord, de boot ziet er uit alsof ze zoo van de werf komt.

— Geen lek in, Henderson?

— Zoo dicht als een nieuwe kookpan.

— Loopt de machine goed?

— Alsof zij met zuivere boter gesmeerd was!

En ten bewijze dat alles inderdaad in de beste orde was, liet Henderson den motor op volle kracht loopen, zonder de schroef in te schakelen.

Nu behoefden nog slechts de wapens, de geweren en de munitie aan boord te worden gebracht benevens het noodige voor een koude lunch.

Een uur later voer de kleine motorboot, die hoogstens zes meter lang was, de monding van de kleine rivier uit, en richtte den steven naar het geheimzinnige eiland.

De zee was zoo glad als een spiegel, en zelfs voor zulk een klein scheepje leverde de overtocht niet het minste gevaar op.

Het was ongeveer tien uur in den morgen, toen Henderson, die de beste oogen had, de hand ophief en slechts dit woord sprak:

— Land!

De chauffeur had goed gezien, recht voor den boeg van de motorboot teekende zich de grillige vorm

van een eiland af, dat zich nergens zeer hoog boven de golven scheen te verheffen.

Raffles, die voortdurend aan het stuurrad had gestaan, liet de motorboot een groote bocht beschrijven, zoodat hij het eiland ten loever kreeg.

— Waarom maak je dien omweg? vroeg Charly,

— Omdat het niet noodig is, dat men ons ziet aankomen! antwoordde Raffles eenvoudig. Als daar werkelijk iemand op dat eiland vertoeft — en daaraan behoeven wij nu niet meer te twijfelen — dan zal hij, tenminste als hij in het bezit is van een kijker, bij zeer helder weder wellicht ook ons eiland kunnen zien, en dus vandaar het eerst een vaartuig verwachten!

— Maar je praat steeds, Edward, alsof wij in die menschen daarginds vijanden moeten zien; wie zegt je dat we daar geen ongelukkige schipbreukelingen zullen vinden?

— Ik denk er niet aan, om dat te ontkennen; het is zeer wel mogelijk! Wij zullen het aanstonds zien!

Er werd niet veel meer gesproken, en ieder van de drie mannen hield zijn blikken onafgebroken op het geheimzinnige eiland, waarvan de vormen thans snel duidelijker werden.

Na een kwartier konden de drie mannen waarnemen, dat het eiland een zeer grillige kust had, hier en daar zeer diep ingesneden.

Er waren wel heuvels, maar de hoogsten verhieven zich niet meer dan zestig meter boven den zeespiegel.

Maar overigens ook hier dezelfde weelderige plantengroei, dezelfde overdaad van heerlijke boomen, en dicht, haast onontwarbaar, struikgewas.

Het werd nu zaak om goed acht te geven, want de bewoners van het eiland hadden wellicht de boot zien naderen, en men moest in ieder geval rekening houden met hun vijandige gevoelens.

Charly en Henderson hadden dus een geweer gegrepen en hielden zorgvuldig de kust in het oog, terwijl Raffles een goede ankerplaats zocht aan de Oostkust van het eiland, dat blijkbaar veel kleiner was dan Greenland.

Vrij spoedig had hij een diepen inham ontdekt met een zandigen oever, uitmuntend geschikt om er voor ander te gaan.

Hij stuurde de motorboot deze baai in — en vijf mi-

nuten later schuurde de kiel over het helderwitte oeverzand en lag het kleine vaartuig stil.

Henderson en Charly sprongen aanstonds aan wal en brachten het kleine anker uit, terwijl Raffles de veiligheidsinrichting in werking bracht, waardoor het onmogelijk zou zijn de boot te gebruiken. Hij sprong nu op zijn beurt aan land, na zijn geweer te hebben gegrepen, en voegde zich bij zijn beide metgezellen.

Het vlakke strand breidde zich naar alle zijden nog bijna tien minuten uit, en als er zich inderdaad vijanden op het eiland bevonden en dezen hen gezien hadden, dan zou het hun zeker niet moeilijk vallen, achter het struikgewas verborgen, hetwelk de toppen der omringende heuvels bedekte, de indringers verraderlijk neer te schieten.

De drie mannen brachten dus een onaangename tien minuten door, want zij moesten in ieder geval de strook zand over steken, daar zij een der hoogste heuvels wilden beklimmen, teneinde aldus het kleine eiland beter te kunnen overzien.

Er gebeurde echter niets — alles bleef rustig.

Met het geweer in den aanslag en de oogen gevestigd op den heuvelkant tegenover hen, liepen de drie mannen snel over het zand, totdat zij den voet van de heuvels bereikt hadden.

Zij bleven niet wachten, maar klauterden snel tegen de helling op.

Op den top van den heuvel aangekomen, lieten zij hun blikken om zich heen dwalen, Charly gewapend met den verrekijker.

Maar hun oog ontwaarde geen enkel spoor, dat op de aanwezigheid van menschen duidde.

Zij konden een groot gedeelte van het eiland overzien, waarvan evenals van Greenland een groot gedeelte met bosschen bedekt was.

De heuvels waren laag en hier en daar kwam de naakte rots te voorschijn, maar toch waren zij bijna overal begroeid met dicht struikgewas of zeer hooge boomen, waarvan sommigen een omvang van bijna drie meter hadden — woudreuzen, en waarvan de onderste takken zich bijna dertig meter boven den grond bevonden.

Niet ver van de baai waar de motorboot voor anker was gelegd, mondde een riviertje in zee uit.

Maar geen voetstap was op het gladde zand te zien, een overblijfsel van een vuur, geen rook — niets!

Doch Raffles begreep wel, dat hij het bij dit vluchtig onderzoek niet kon laten.

Inderdaad, het was immers mogelijk, dat de personen die het eiland bewoonden, zich ophielden aan gene zijde van de rij lage heuvels, die dwars over het eiland liep, ongeveer op het midden daarvan.

En als die menschen schipbreukelingen waren, was het dan ook niet natuurlijk dat zij zich bij voorkeur ophielden aan de westzijde van het eiland, dat wil zeggen aan den kant, waar langs de schepen moesten komen, die van Europa naar Zuid-Amerika voeren, al was het dan op zeer verren afstand?

En daarom gaf Raffles aanstonds het bevel, den tocht voort te zetten.

— Het ware nu misschien wel verstandig geweest, merkte hij op, als wij Busto hadden meegenomen, maar ik durfde toch de vliegmaschine niet geheel en al onbewaakt achterlaten. Het dier zou ons zeker spoedig het goede spoor hebben aangewezen.

De afdaling van de heuvels begon, maar thans aan de zijde die naar het land was toegekeerd.

Aldus bereikten de drie mannen het eerste bosch, dat zich bijna over de geheele breedte van het eiland uitstrekte.

Het was aanstonds te zien, dat hier nog nimmer iemand den voet had gezet, zeker niet in het gedeelte waar de drie mannen zich thans een weg baanden, want alles was woest en de slingerplanten kronkelden zich overal door elkander zonder ooit met de bijl te hebben kennis gemaakt.

Nu en dan zelfs moest Henderson te hulp worden geroepen, die een zwaar kapmes uit de motorboot had medegenomen en hiermede de lianen doorhakte, als het werkelijk onmogelijk werd, verder te gaan.

Eindelijk, na ongeveer een uur worstelens, bereikten Raffles en zijn tochtgenooten den anderen zoom van het bosch.

Zij stonden aan den rand eener vlakke, die ongeveer een kwartier gaans breed was, en aan de andere zijde werd afgesloten door een nieuwe heuvelketen, die hier en daar diepe inzinkingen vertoonde, welke men passen zou hebben genoemd als die heuvels slechts tien maal hooger waren geweest.

Hier ook vonden de drie mannen het riviertje met zijn kristalhelder water terug, waarvan zij de monding zooveen gezien hadden, en dat zich verderop een weg scheen te banen dwars door de heuvels heen.

Zij gingen er op toe, en volgden den vlakken oever, totdat zij een der inzinkingen in de dichtbegroeide heuvels hadden bereikt.

Hier ter plaatse had de stroom een tamelijk sterk verval, en bruijste met luid geklater tusschen de beide heuvelwanden door, die hier wel met een reusachtig mes schenen te zijn afgesneden.

Het was onmogelijk, door deze kloof vol woest kolkend water verder te gaan, en de drie mannen waren dus wel genoodzaakt weder een klimpartij te beginnen.

Volgens last van Raffles zwegen zij allen, want er behoefde nu nog slechts een klein gedeelte van het eiland onderzocht te worden en wie weet hoe dicht zij in de nabijheid waren van de lieden die het eiland bewoonden, wie of wat zij dan ook mochten zijn.

Na ongeveer tien minuten klauterens, hadden Raffles en zijn makkers den vlakken top van een der heuvels bereikt.

Deze was voor een groot gedeelte met dicht geboomte begroeid, en de mannen moesten nu behoedzaam verder gaan.

Plotseling stond Charly stil, en wees met uitgestreken vinger naar den bodem, die bijna overal met dik mos begroeid was.

Hij wees naar een soort pad dat dwars door het kleine bosch leidde, en waar het mos door langdurig gaan bijna geheel was platgetreden.

Er kon niet aan getwijfeld worden, dit pad was door menschelijke wezens aldus aangelegd.

Raffles legde den vinger op de lippen, en nu volgden de drie mannen met het geweer in den aanslag zwiijgend het smalle pad, dat naar den rand van den heuveltop scheen te leiden.

Plotseling wierp Raffles, die vooraan ging, zich plat op den grond, en wenkte zijn beide metgezellen hetzelfde te doen.

Op den buik voortkruipend, bereikten allen den rand van den heuvelkam en konden nu door het struikgewas heen een blik omlaag werpen.

Het eerst wat zij zagen, was de eidelooze zee, en

den witten, grilligen rand van de branding, die hier de westkust van het eiland beukte.

Niets was er op de wijde watervlakte te zien, — geen spoor van leven, uitgezondend een paar albatrossen, die met statigen diepslag hoog in de lucht voortdreven.

Die kust kon op nauwelijks twintig minuten gaans zijn van de plek waar de drie avonturiers zich thans bevonden.

Maar dit alles was het niet wat het eerst hun aandacht trok.

Dat was het zonderlinge tafereeltje dat zich, op ongeveer tachtig meters van hen verwijderd, aan hun oogen voordeed.

In een soort uitholling van den bodem, tegen de zee-winden beschut, stond een kleine hut van planken vervaardigd, dat met geteend zeil was overtrokken.

Van den ingang van die hut leidde een smal pad langs de heuvelhelling naar den top, het was blijkbaar hetzelfde pad hetwelk de drie mannen zooveen gevonden hadden — en zeker was het ontelbare malen benut om den top te bereiken en vandaar een verlangenden blik te werpen over de oppervlakte der golven.

De deur van de hut stond open, en door de opening kon men flauw de vormen onderscheiden van een ruw houten brits, een tafel en een stoel, benevens een rek waarop een geweer lag.

Op ongeveer tien passen afstand van de hut was een kleine bank gezet, van ruw behouwen dunne stammen gemaakt.

En op die bank zat een man, onbewegelijk, zoo onbewegelijk, alsof hij dood was of sliep.

Hij was blootshoofds. Zoo kon men zien hoe zijn spierwit lang haar in dichte krullen om zijn hoofd viel.

De man zat half van de drie bespieders afgewend, maar toch konden deze duidelijk den sneeuw-witten baard zien, die hem tot ver op de borst reikte.

De man leek wel tachtig, misschien wel negentig jaar te zijn, met dat sneeuw-witte hoofdhaar en dien langen dichten baard, zooals hij daar ineengebogen neerzat, de ellebogen op de knieën gesteund, en de beide vuisten onder de kin.

Niet ver van hem vandaan graasde een geitje, terwijl een kleine hond zich in de zon lag te koesteren.

De man droeg een hemd van rood flanel en een grijs linnen broek, die in hooge kaplaarzen verdween.

Een breede lederen gordel sloot hem nauw om het middel, en droeg aan de rechterzijde een breed mes in een lederen scheede.

Een papegaai, schel van kleuren, zat op een stok in zijn nabijheid, en zelfs op dezen afstand konden Raffles en zijn metgezellen het drukke gesnater van het dier hooren.

Zoo onverwacht deed zich dit idyllisch tafereeltje aan hen voor, dat de drie mannen verstomd bleven toezien.

Hoe kwam deze eenzame man hier?

Wie was hij?

Hoe kwam hij aan dien hond, die geit, die hier toch zeker niet inheemsch waren. Had hij zelf die planken-hut getimmerd?

Was hij de eenig overgeblevene van een aantal schipbreukelingen, wier vaartuig op deze kust vergaan was — deze eerwaardige grijsaard, die wel minstens negentig jaar bleek te zijn.

Al deze vragen drongen zich aan Raffles op, terwijl hij zich langzaam oprichtte en zijn metgezellen een wenk gaf.

Zij begonnen nu den heuvel aan de andere zijde weder af te dalen, die geheel vlak was.

Maar zij hadden nog geen twintig schreden gedaan, of de kleine hond had hen gezien.

Het dier sprong op, en begon woedend te blaffen.

De oude man scheen uit zijn gepeins op te schrikken en sprak den hond vermanend toe.

Maar toen het dier woedend bleef door blaffen, volgde hij de richting van den blik van het dier.

Hij zag de drie vreemdelingen, stiet een zwakken kreet uit, stond op, drukte de hand op het hart, en deed eenige passen in de richting van de drie mannen, terwijl hij de armen naar hen uitstreekte.

Maar toen schenen zijn krachten hem te begeven.

Hij wankelde, struikelde en viel voorover, terwijl de lange witte haren van zijn baard zich met het zand vermengden.

HOOFDSTUK IV.

Het verhaal van den eenzame.

Zoo vlug zij konden snelden de mannen de helling van den heuvel af, en ijlden op den grijsaard toe.

Ondanks het woedend gekef van den hond, die naar hen beet, tilden zij den bewusteloozen man op, en droegen hem naar de hut, waar zij hem op een rustbank neerlegden, die blijkbaar tevens voor bed diende.

Raffles trad op een ruw betimmerde kast toe, zocht eenigen tijd, en vond toen een flesch met een goudgele vloeistof, welke cognac bleek te zijn.

Hij goot een weinig van het vocht tusschen de lippen van den bewustelooze, terwijl Charly met dezelfde vloeistof zijn slapen en polsen begon te wrijven.

Langzamerhand verscheen er wat meer kleur op het bleeke, magere gelaat van den man, en toen sloeg hij de oogen op, keek even met een verwilderden blik om zich heen en liet dien toen op Raffles rusten, die voor zijn sponde stond, met zijn hand in de zijne geklemd.

De grijsaard keek hem langen tijd onderzoekend aan, en vroeg toen op een schorren toon, en terwijl hij moeilijk naar zijn woorden scheen te zoeken:

— Wie zijt gij? Komt gij — namens Hem?

Raffles begreep van deze vraag niets, maar hij streelde even de sterke gebruinde hand van den grijsaard, blijkbaar gewend aan het hanteeren van bijl en spade, en antwoordde op zachten, kalmeerenden toon:

— Wij zijn vrienden! Wij zijn bij toeval op uw eiland gekomen, en als gij het verlangt dan kunt gij het reeds morgen verlaten!

De oude man begon over al zijn leden te trillen en een oogenblik scheen het alsof hij opnieuw in zwijm zou vallen.

Hij wist zich echter met alle macht te beheerschen,

greep de hand van Raffles en vroeg op heeschen toon:

— Is dat waar? Bedriegd ge mij niet? Neen, niet-waar? Gij zult toch niet den spot drijven met één ouden man als ik ben? Gij wilt mij naar mijn vaderland, naar Engeland terug brengen?

— Ja, dat wil ik!

— Gij zijt dus met een schip hier gekomen, hernam de oude kluizenaar. Maar hoe is het mogelijk, dat ik het niet heb zien komen. Ik breng bijna den ganschen dag op den heuveltop door, in de hoop een vaartuig te zullen zien! Toon mij het spoedig, wat ik u bidden mag. Het is mij nog alsof ik droom, en ik wil mij met eigen oogen overtuigen, datgij mij niet bedrogen hebt, en dat dit alles werkelijkheid is!

Raffles schudde glimlachend het hoofd en antwoordde:

— Ik vrees dat ik niet aan uw verlangen kan voldoen! Ik ben hier namelijk wel met een schip gekomen! Maar niet met een gewoon vaartuig! Ik heb een luchtschip gebruikt.

— Een luchtschip? herhaalde de oude man langzaam, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek. Wat meent gij daarmee? Meent gij een luchtballon? Kan men dien dan tegenwoordig besturen? Kan men er zulk onmetelijke afstanden mede afleggen? Zou dit vraagstuk dan werkelijk al opgelost zijn gedurende mijn verblijf op dit vervloekte eiland?

Raffles had een snellen blik met zijn metgezellen gewisseld en antwoordde nu op zachten toon:

— Men heeft inderdaad reeds bestuurbare luchtballons — maar niet met zulk een voertuig ben ik hierheen gekomen. Ik heb gebruik gemaakt van een vliegmaschi-

ne, dat wil zeggen met een toestel dat zwaarder is dan de lucht en dat zich niettemin op twee vleugels drijvende houdt en door middel van een schroef met ontzaglijk snelheid door het luchtruim ijlt.

De oude man had zich half opgericht, schudde nu afkeurend het hoofd en wierp Raffles een verwijtende blik toe.

— Ik wil gelooven dat ge een vriend zijt, maar toch moogt gij niet den gek met mij steken! Wat gij daar zegt is immers onmogelijk!

— Het is mogelijk, het wordt gedaan! hernam Raffles glimlachend.

— Wat! houdt men zich in de lucht zwevende met iets dat zwaarder is dan de lucht?

— Ja! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Zweert gij dat?

— Ik zweer het!

De oude man liet zich achterover op den met zee-gras gevulden zak vallen, die hem tot hoofdkussen diende, en zijn oogen begonnen zenuwachtig te knipperen.

Toen kwam het bijna fluisterend over zijn lippen:

— Een wonder! — Een wonder! En dit alles is aan mij voorbijgegaan zestien jaren! Zestien eenzame jaren! O, die ellendeling, die satansche schurk!

En hij begroef het gelaat in de handen, en barstte in tranen uit.

Het was een droevig, treurig gezicht, dien ouden man daar te zien snikken. Raffles legde hem de hand op den schouder en zeide op zachten toon:

— Ween niet! gij zult spoedig naar uw land teruggekeerd zijn — en het zal niet lang duren, of gij zijt gewend aan al de wonderbaarlijke dingen, die de wereld in de laatste zestien jaren heeft aanschouwd, want als ik u zooeven goed verstaan heb, vertoefte gij reeds zoolang op dit eiland, gij zult dan zien hoe de schepen onder de oppervlakte der golven de zeeën doorkruisen, gij zult kunnen telegrafeeren, zelfs spreken zonder dat hiertoe een draad noodig is, gij zult door de lucht vliegen, gij zult levende photographieën zien, en het zal u zijn alsof gij u zelf in een spiegel beschouwt. Gij zult u in een wagen langs de wegen verplaatsen, die met benzine gestookt wordt en sneller dan een stoommachine het kan doen; gij zult den Oceaan kunnen oversteken in een stuurballon — kort-

om, gij zult dingen zien die u verstomd doen staan en toch is er een ding, dat u zal doen afvragen waartoe dit alles moest dienen — want verneem uit mijn mond, dat dezelfde menschheid die al deze wonderen wrocht, vijf jaar geleden een afschuwelijken oorlog ontketend heeft die pas een jaar geleden geëindigd en die miljoenen bloeiende levens heeft waggemaaid!

— Een oorlog? Een wereldoorlog? riep de grijsaard, terwijl hij beide handen voor het gelaat sloeg, ontzet uit, en ik die van dit alles niets heb geweten, want hij heeft mij immers niets gezegd, de laffe schurk! O, nu begrijp ik waarom hij in geen jaren was verschenen, en ik moest leven van wat er voor den loop van mijn geweer kwam en de zeeën waren natuurlijk niet meer vrij.

De oude man had dit half mompelend gezegd, en scheen aan een diep gepeins ten prooi.

Wel tien minuten verliepen, zonder dat de stilte in het vertrek door iets anders werd afgebroken dan door de zware ademhaling van den ouden man.

De hond was voor het bed komen zitten, en had zijn schranderer kop op de hand van zijn meester gelegd.

Het dier scheen spoedig te hebben begrepen dat hij met vrienden te doen had.

Maar nu richtte de grijsaard zich op, ging op den rand van zijn sponde zitten, en vestigde zijn groote blauwe oogen, waaraan het te zien was dat zij jarenlang gewend waren om ver over de golven te turen, op het gelaat van den man die tegenover hem stond.

— Gij zegt dus dat gij mij naar de bewoonde wereld wilt brengen? vroeg hij.

— Mongen als gij wilt! antwoordde Raffles.

— Als gij dat doet dan ben ik u meer dan mijn leven verschuldigd; dan ben ik u de toekomst van een onschuldig meisje verplicht, luister naar mij — gij hebt het recht om te weten hoe ik hier kom!

— Ik wil niet in uwe geheimen doordringen! zeide Raffles op zachten toon.

— Dien indruk maakt gij ook niet op mij! hernam de grijsaard. Toch wil ik u mijn wedervaren mededeelen — het zal mij opluchten.

— Vertel dan, zeide Raffles eenvoudig.

Allen hadden nu plaats genomen, en de oude man had zijn bezoekers een glas voortreffelijken appelwijn

ingeschoken, en daarbij met weemoedigen glimlach de opmerking gemaakt, dat hij ze zelf gebrouwen had.

Hij was nu weder op den rand van de krip gaan zitten, en keek eerst de drie mannen achtereenvolgens aan.

— Hoe oud denkt gij wel dat ik ben? vroeg hij.

— Als gij de waarheid wilt weten, naar de kleur en de lengte van uw hoofdhaar en uw baard te oordeelen — zou ik zeggen vijf en tachtig jaar, antwoordde Raffles.

De grijsaard glimlachte droevig en hernam:

— Ik ben een en zestig jaar, dat komt u ongelooflijk voor, nietwaar? Toch is het zoo! Ik werd hierheen gebracht toen ik vijf en veertig jaar was — betrekkelijk nog een jonge man! In den aanvang was ik geheel alleen. Toen ving ik den kakatoe dien gij daar kunt hooren praten, toen het diertje nog heel jong was en nog nauwelijks kon vliegen en leerde hem spreken. Het dier hechtte zich aan mij en bleef trouw in mijn nabijheid! Later kreeg ik ook nog den hond — en dat was gelukkig, anders zou ik zeker waanzinnig zijn geworden.

— En de geit? merkte Charly schuchter op.

— De geit kreeg ik nog later, ongeveer drie jaren geleden.

— Gij hebt dus geen schipbreuk op dit eiland geleden? vroeg Raffles, terwijl hij den grijsaard vol mededoogen aankeek.

— Ik ben hierheen gebracht, mijnheer! riep de grijsaard met fonkelende oogen uit! Ik ben met geweld hierheen gevoerd door een schurk van een neef, te laf om mij aanstonds te doodden, maar die zich van mij wilde ontdoen, om in mijn plaats mijn groote bezittingen te beheeren. Hij wil mij voor dood laten doorgaan en als ik dat werkelijk was, zou hij ook volgens onze wet het recht hebben om mijn bezittingen te beheeren daar ik slechts een dochter, een meisje van vijf en twintig jaar, en geen mannelijke nakomelingen bezit!

Hij zweeg even, balde de vuisten, en ging op doffen toon voort:

— Ik heet Richard Merricourt. Ik was gelukkig getrouwd, maar helaas duurde dat geluk niet lang — mijn vrouw stierf toen mijn dochtertje Daisy zes jaar oud was.

Ik bezat een zeer groot landgoed in het zuiden van

Schotland, en ging daar door voor een van de rijkste lieden van de streek. Mijn bezitting was zeer dicht aan de kust gelegen, en er was een pavillioen op den top van een rots gelegen, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over zee, en dat een geliefkoosde verblijfplaats was van mij en mijn dochtertje.

De banneling hield even op, want zijn stem had haar vastheid verloren en zijn toehoorders konden hem nauwelijks verstaan.

Toen haalde hij diep adem, wendde zich af om een traan te verbergen die over zijn wang rolde, en zijn stem had een geheel anderen klank toen hij voortging.

— Ik behield mijn dochtertje bij mij, want zij was mijn eenige zonnestraal. Zoo werd zij negen jaren — en toen geschiedde het vreeselijke. Ik moest volstrekt naar Engelsch-Indië vertrekken, waar dringende zaken mij riepen, welke ik zelf moest behandelen. Juist omstreeks dien tijd ontvingen wij voor het eerst bezoeken van mijn neef Philip Curlingham, die toen omstreeks vijf en twintig jaar was. Hij had niet lang geleden zijn studies voltooid aan een landbouwschool, en vroeg mij nu verlof op mijn landgoed de verworven kennis in praktijk te mogen brengen. Hij was de eenige zoon eener sinds lang overleden zuster, van wie ik zeer veel had gehouden, en ik aarzelde dus geen oogenblik hem die toestemming te geven. O, had ik den schelm nooit gezien!

Richard Merricourt had deze woorden op woester toon uitgeroepen, blijkbaar aan de hevigste opwinding ten prooi.

Hij wist zich evenwel met geweld tot kalmte te dwingen, en vervolgde:

— Wat de kundigheden van mijn neef betreft, daarentrent liepen de meeningen slechts weinig uiteen in mijn streek, zij waren slechts zeer gering. Ik wilde hem echter een kans geven, en liet hem een respijt van een half jaar, ten einde onder toezicht van mijn rentmeester te werken. Het was juist in dien tijd dat ik naar Indië vertrok, waar ik omstreeks vier maanden zou blijven. Toen ik terugkeerde, ziek van verlangen naar mijn dochtertje, vond ik mijn landgoed, althans wat het deel van mijn neef betreft, op ergerlijke wijze veronachtzaamd — of liever, Curlingham had blijken gegeven dat hij eerst nog maar een paar jaren naar de landbouwschool terug moest, alvorens een grondbezit

als het mijne te kunnen beheeren. Ik zeide hem dit, en verzocht hem misschien wel een weinig kortaf maar weder te vertrekken, en zijn studies voort te zetten voor mijn rekening, want zijn vader, mijn zwager, was ongeveer een half jaar geleden gestorven zonder veel contacten na te laten.

Philip ontstak in hevige drift, en er had een betreurenswaardig tooneel plaats, waaraan ik niet zonder afschuw kan terugdenken — op het laatst durfde hij zelfs de hand tegen mij op te heffen!

Het spreekt vanzelf dat ik hem toen onmiddellijk de deur wees! Als ik hem goed gekend had, zou ik mij misschien nog wel eens bedacht hebben.

Weer hield de kluisenaar even op, en scheen in gedachten te verzinken.

Het was alsof hij zijn geheele omgeving vergat, maar eensklaps hief hij het hoofd weder op, en hernam:

— Philip vertrok van mijn bezitting en er verliep ongeveer een week sedert dien. Om u de waarheid te zeggen was ik zeer verheugd, dat mijn neef verdwenen was, want ik vernam van mijn rentmeester, dat hij in de vier maanden van mijn afwezigheid zich allesbehalve als een gentleman gedragen had en mijn huis als het zijne had beschouwd. Hij had er zijn vrienden ontvangen, feestpartijen aangericht en andere dingen gedaan, welke een landedelman niet betamen!

Richard Merricourt stond op, zuchtte diep, liep een paar malen heen en weder met het gelaat naar den grond gericht en vervolgde toen op doffen toon:

— Het was op een heerlijken Juliavond omstreeks elf uur. Daisy had zich reeds ter ruste begeven daar zij een weinig hoofdpijn had. Het weder lokte uit tot een wandeling en ik besloot door het uitgestrekte park, dat zich achter mijn bezitting bevindt, naar het paviljoen te loopen en daar nog een sigaar te rooken. Zooals ik u reeds zeide, bevindt zich dat paviljoen op den top van een heuvel, of beter gezegd van een rots die tamelijk steil in zee afdaalde. Als de vloed op zijn hoogst is, wordt deze rots door golven bespoeld. Als men uit de deur van het paviljoen trad, kon men nog ongeveer tien stappen doen tot aan den rand van de rots, welke ik met het oog op het gevaar voor mijn kind met een ijzeren borstwering had laten afsluiten. Binnen een half uur had ik deze schoone plek bereikt en ik liep naar de

borstwering en liet mijn oogen over de door de maan verlichte golven dwalen.

Maar eensklaps trok iets op zee mijn aandacht — het was een schip dat zachtjes op zijn anker reed, een tamelijk groot stoomschip, maar met alle vuren gedoofd, tenminste naar het scheen. Ik vroeg mij af wat dat schip op deze plek wel kon te zoeken hebben, daar er volstrekt geen haven in de nabijheid was, toen ik mij plotseling aangegrepen voelde door sterke knuisten. Ik wilde mij verdedigen en ik wilde schreeuwen en ik weet ook zeker dat een mijner aanranders werd neergeslagen, maar toen voelde ik een hevigen slag op het hoofd, duizelde, en werd overrompeld en gebonden.

Weer hield Richard Merricourt op en liet een zacht gekreun hooren.

Raffles, Charly en Henderson hadden met groote aandacht toegeluisterd, zonder den verhaler een enkele maal in de rede te vallen.

— De rest is spoedig verteld, heeren, zoo vervolgde de oude man. Ik werd aan boord van dat schip gebracht, het schip met de gedoofde vuren, dat ik op ongeveer een mijl uit de kust voor zijn anker had zien liggen, en dat aanstonds het anker lichtte, zoodra ik aan boord was gebracht. Ik werd in een hut opgesloten en een matroos met een norsch uiterlijk kwam mij op geregelde tijden voedsel brengen. Ik trachtte van hem te weten te komen wat men met mij voor had, en wie de eigenaar van het schip was, maar ik had mij evengoed tot een steen kunnen richten. De man wilde in het geheel niets los laten! Maar op den vierden dag van deze reis werd de deur geopend en mijn neef stond voor mij! Ik wil u de bijzonderheden besparen van het gesprek, dat toen volgde. In het kort — Curlingham wenschte dat ik een stuk zou teekenen waarin ik al mijn bezittingen aan hem overdroeg en slechts het vruchtgebruik van het kapitaal zou blijven genieten; natuurlijk weigerde ik. Toen zeide hij, dat hij wel een middel wist om mij tot andere gedachten te brengen!

— En hij bracht u naar dit eiland? riep Charly uit, die zijn verontwaardiging ternauwernood meester was.

— Ja, dat deed hij! antwoordde de oude man. De schurk zal wel begrepen hebben, dat ik zou weigeren en dit was een goed middel om van mij af te komen zonder mij te dooden en zijn geweten met bloedschuld te beladen.

— Maar moest hij dan niet vreezen, dat men onderzoek naar u zoudt doen, toen gij verdwenen waart? vroeg Raffles.

Merricourt haalde de schouders op en antwoordde:

— Hij zal wel eenige kleedingstukken van mij aan den voet van de rots in zee hebben geworpen, of op het strand hebben neergelegd, om aan een zelfmoord of een ongeluk te laten gelooven, want toen ik aan boord uit mijn halve bewusteloosheid ontwaakte, miste ik mijn overjas en hoed.

— Er is echter iets wat ik nog niet begrijp, zeide Raffles hoofdschuddend.

— Zeg het gerust, mijnheer!

— Als gij het stuk hadt geteekend, waarin gij afstand deed van uw bezittingen ten bate van uw neef, dan zou hij u toch zeker aanstonds de vrijheid hebben gegeven, en zoudt gij hem toch immers dadelijk hebben kunnen aanklagen.

Merricourt liet een kort lachje hooren.

— Ik had geen getuigen, mijnheer; natuurlijk had ik dat kunnen doen, maar de rechter zou waarschijnlijk verklaard hebben, dat ik berouw van den afstand gekregen had, en die nu weer ongedaan wilde maken door mijn neef van een lage misdaad te betichten. Niemand had de ontvoering gezien, behalve degenen die er aan schuldig waren, — en die zouden natuurlijk zwijgen! Bovendien moest ik mij in dat zelfde stuk op mijn eerewoord verplichten minstens vijf jaar buitenslands te blijven wonen.

— En is die schobbejak hier op geregelde tijden teruggekeerd?

— Ja, om te vragen of ik mij niet bedacht had! Het kan hem echter bitter weinig schelen, reken daar maar op, want terwijl ik hier in eenzaamheid vermacht kon hij natuurlijk met mijn landgoed doen wat hij verkoos.

— En uw dochter Daisy? vroeg Charly op zachten toon.

De beklagenswaardige grijsaard greep zich met beide handen naar het hoofd en jammerde:

— Mijn kind! Mijn kind! Ik weet immers niet wat er met haar geschied is! Leeft zij nog? Is zij dood? Heeft die schurk misschien.....

Merricourt voltooide den zin niet, maar hief een der samengeklemdde vuisten ten hemel, als riep hij dien tot getuige aan van zijn rampspoed.

— Wij kunnen u omtrent het lot van uw dochter spoediger inlichten dan gij denkt, zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn hand op den schouder van den ouden man liet rusten. Wij zijn hier zeer dicht bij Madera en nog veel dichter bij Teneriffe en van beide plaatsen kan men seinen naar Europa. Als gij wilt kan dat nog heden geschieden!

Merricourt greep de hand van Raffles, barste eensklaps in tranen uit.

— Als gij dat zoudt willen doen, mijnheer, dan zou ik u ten eeuwige dagen dankbaar blijven!

— Ik beloof het u! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Gij kunt dan wellicht nog vanavond of misschien morgen antwoord hebben!

Een droge snik welde uit de keel van den eenzamen man op, en opnieuw greep hij de hand van zijn onbekenden redder en als Raffles die niet spoedig had teruggetrokken, zou hij die gekust hebben.

Na een kortstondige stilte vroeg Raffles:

— Gij zijt dus zestien jaren op dit eiland geweest?

— Ja, mijnheer. Voor de ontzettende oorlog begon, waarvan gij mij zooeven verhaald hebt, kwam hier op geregelde tijden tweemaal per jaar een schip, telkens met dien schurk aan boord, om naar mijn voornemen te hooren, om mij nieuwe levensmiddelen te brengen — en misschien wel om te zien of ik nog niet gestorven was. De matrozen hadden de hut voor mij getimmerd, welke gij daar ziet en later brachten zij den hond en die geit daarginds. Het eiland is overigens zeer vruchtbaar. Ik heb een kleinen akker voor broodgraan en voor rogge. Ik verplant rijst en boonen en in stoffelijk opzicht gaat het mij zeker zoo goed als het iemand kan gaan die als een Robinson Crusoe moet leven. Maar toch mijnheer, — zestien jaren in eenzaamheid, het is verschrikkelijk! Heele dagen heb ik op den top van dien heuvel daarginds doorgebracht, in de hoop, eindelijk toch een schip te zullen ontdekken, maar dit eiland licht geheel en al buiten de route en nimmer dreef een storm een vaartuig in mijn richting. Ja, ik kan mij voorstellen wat het voor een beschaafd man moet zijn zestien jaren in volkomen afzondering te moeten leven.

— Hadt gij in het geheel geen boeken?

— Twee, de bijbel en alle werken van Milton.

— Hebt gij mij niet gezegd, dat tijdens den oorlog het schip slechts twee keer gekomen is?

- Ja, dat is zoo!
- Is het sinds November 1918 weder op geregelde tijden gekomen?
- Het kwam op twintig November, toen weder omstreeks half Mei — en toen zeide Curlingham dat hij over een half jaar weder zou terugkeeren!
- Maar dan kan het schip ieder oogenblik verschijnen! riep Charly opgewonden uit.
- Welken dag hebben wij dan? riep Merricourt, ter-

wijl hij opsprong. Ik heb in de laatste maanden mijn kalender niet meer bijgehouden.

— Het is vandaag de acht-en-twintigste October, antwoordde de jonge man.

— Maar gij hebt gelijk, dan zullen zij misschien spoedig weder verschijnen, riep de grijsaard.

— Zooveel te beter! zeide Raffles bedaard, dan zullen wij hen ontvangen.

Gij roekt Dubec 3?
Bewijs dat gij een goeden smaak hebt

HOOFDSTUK V.

Telegrammen.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in de hut, toen hernam Merricourt:

— Wilt gij zeggen dat gij den strijd wilt aanbinden met Curlingham?

— Dat wil ik! Ik zal hem zijn schurkachtige streken betaald zetten en ik zal er voor zorgen dat gij in al uw rechten hersteld wordt en dat hij zijn gerechte straf niet ontloopt!

— Maar weet gij wel dat dit met groote moeilijkheden gepaard gaat. Gij zijt slechts met drie man en de equipage van het stoomjacht waarmede mijn neef hier telkens verschijnt telt twaalf koppen.

— Twaalf slechts? riep Raffles luchtig uit, maar dat heeft immers niets te beteekenen! Hij wees op Henderson en vervolgde:

— Die goede vriend daarginds neemt er wel zes voor zich alleen.

— Bovendien, de geheele bemanning zal toch wel niet aan wal komen!

— Neen. Er werd tot dusverre steeds een sloep uitgezet met vier koppen bemand, die Cullingham en den voorraad levensmiddelen en munitie in een jol naar de kleine kreek roeiden, welke gij daarginds ziet.

— Welnu, dan heeft het niets te beteekenen, riep Charly opgewonden uit, wij zullen het met die schurken wel klaar spelen, en wij zullen er voor zorgen dat die bandiet van een neef van u — houd mij de uitdrukking ten goede — zijn loon krijgt!

Raffles had intusschen diep nagedacht, en hernam nu:

— Gij hebt natuurlijk geen stukken waaruit gij zoudt kunnen bewijzen dat gij inderdaad Richard Merricourt en de rechthebbende eigenaar van het landgoed zijt?

— Hoe zou ik dat kunnen! mijnheer, riep de grijs-

aard uit, die weder in zijn doffen wanhoop scheen te zullen vervallen, gij begrijpt wel dat ik geen geboortebewijzen en andere papieren in mijn zak steek, als ik des avonds uit ga om een wandeling te maken!

— Dat is waar! maar gij hadt toch zeker wel een portefeuille in uw zak met brieven, die aan u gericht waren?

— Die had ik — maar die zaten in de jas welke de schurken mij hebben uitgetrokken.

— Geen ander bewijs, geen doekspeld, geen zegelring?

De oude man liet plotseling een kreet hooren, terwijl hij de linkerhand ophief:

— Mijn ring! Ja zeker heb ik een zegelring! Zie maar hier!

En hij liet Raffles een ring zien, van fijn goud vervaardigd, en die diep in het vleesch was ingedrongen, daar de handen van den grijsaard door den zwaren arbeid gespierd en grooter geworden waren.

De ring had een kornalijnen steen, waarin duidelijk de initialen R. & M. dooreengestengeld waren.

Raffles wierp slechts een korten blik op den ring, en sprak:

— Dat is ruimschoots voldoende, mijnheer Merricourt! En nu zullen wij eens zansonds en voor alles het telegram verzenden.

— Ja, doe dat, mijnheer — ik smeeek er u om! zeide de grijsaard met bevende stem.

— Maar aan wien of aan wie moet dat telegram gericht worden, liet Charly zich hooren. Veronderstel een oogenblik dat uw neef miss Daisy steeds in zijn nabijheid, misschien wel in zijn macht heeft! Als men haar dan een telegram stuurt van de Canarische eilanden of van Madera zend, zal hij oogenblikkelijk begrijpen dat er iets niet in orde is, en dat hem gevaar dreigt. Hij zal zijn maatregelen nemen, in allerijl het landgoed verkoopen, desnoods tegen een derde van de werkelijke waarde en het hazenpad kiezen.

— Dat mag in geen geval! zeide Raffles kortaf.

— Natuurlijk bestaat de kans dat de schavuit reeds hierheen onderweg is, hernam Charly, maar daarop mogen wij toch niet rekenen.

— Je hebt gelijk, mijn waarde, Curlingham moet verrast worden! hernam Raffles. Ik weet wel een middel om hem er buiten te houden!

— Wat dan? vroeg Merricourt gretig, die geheel verjongd scheen te zijn door het denkbeeld, dat hij zich op zijn laaghartigen neef zou kunnen wreken.

— Wij zullen ons eenvoudig wenden tot den burgemeester van de plaats uwer inwoning! antwoordde Raffles. Het telegram moet zou worden ingekleed, dat wij dien eerwaarden heer voorloopig buiten de zaak houden, want misschien is hij een praatvaar, die zijn mond voorbij praat!

— Als hij nog dezelfde is van vroeger, dan behoeft gij daarvoor niet te vreezen! riep de oude man uit. Armidale Stafford was een speciale vriend van mij, en een ernstig in zich zelf gekeerd man!

— Zoo veel te beter! hernam Raffles, noem mij nu den naam van de gemeente waarin uw landgoed gelegen is.

— Ardpatrick, in het graafschap Cantire!

— Dat is voldoende! kwam Raffles.

Hij was opgestaan, en hernam:

— Nu moeten wij u aanstonds verlaten maar een onzer zal bij u blijven ingeval het stoomjacht bij toeval gedurende onze afwezigheid mocht verschijnen.

— Mag ik die man zijn, mijnheer? vroeg Henderson, die nog geen woord gesproken had, terwijl hij een stap naar voren deed!

— Gij, James! vroeg Raffles glimlachend.

— Ja ik.

Ik gevoel mij in staat om de bemanning van een geheele rooversvloot tot gruzel te slaan, riep de reus uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Dan zijt gij juist in de goede gemoedsgesteldheid, mijn vriend! antwoordde Raffles, terwijl hij Henderson op den schouder klopte. Goed, gij zult hier blijven en mijnheer Merricourt verdedigen! Wij zullen echter zoo snel te werk gaan, dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat het stoomjacht hier in dien tijd komt! Wij kunnen de reis van hier naar Teneriffe binnen vier uren gemakkelijk volbrengen met behulp van de motorboot waarmede wij hier gekomen zijn.

— En uw wonderbaarlijke vliegmaschine? vroeg de oude man gretig.

— Die gebruik ik liever niet voor dat doel, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar daar bedenkt ik, mijnheer, begon Merricourt plotseling, dat gij mij nog niet eens uw naam en

dien van uw vrienden hebt genoemd, ik bid u, duid het mij niet ten kwade dat ik er nog niet naar gevraagd heb, de spanning, de onrust.....

Er vloog een schaduw over het gelaat van den Grooten Onbekende, maar zijn stem klonk vast, toen hij antwoordde: Wij hebben reden, mijnheer Merricourt, om aan uw verzoek voorloopig althans niet te voldoen! Ik beloof u echter dat gij binnen een week mijn naam te hooren zult krijgen! Er zijn redenen die het voor mij wenschelijk maken, mijn incognito te bewaren — en ik ben er van overtuigd dat gij dat zult weten te eerbiedigen.

Merricourt vestigde zijn verwonderden blik strak op het gelaat van den vreemdeling die hem de redding kwam brengen en stak hem toen met een spontaan gebaar de krachtig gespierde hand toe.

— Gij hebt gelijk, als gij op mijn tactgevoel rekent, mijnheer! riep hij uit, ik zal u om uw naam niet vragen — tenminste niet binnen de week, welke gij als termijn noemt, maar gij kunt mij niet beletten, uw mijn innige dankbaarheid te betuigen!

— Het heeft niets te beteekenen, mijnheer Merricourt! ik doe niets anders dan mijn plicht! zeide Raffles op korten toon.

Daarop wendde hij zich tot Charly, en zeide:

— Wij zullen nu aanstonds gaan!

— Ik wacht met groot ongeduld uw terugkomst, mijne heeren, zeide Merricourt diep aangedaan, terwijl hij den beiden mannen de hand drukte.

Raffles nam Henderson terzijde, en fluisterde hem toe:

— Ik reken op je! Het zou wel zeer toevallig zijn als de schurk hier in den tijd kwam, dat wij afwezig zijn, maar wij moeten er toch in ieder geval rekening mee houden. Je weet wat je te doen hebt — als de booswicht er zelf bij is, ik bedoel Philip Curlingham, dan maak je hem onschadelijk, en sluit hem op, zoo, dat de anderen hem onmogelijk kunnen vinden. Handel overigens zooals de omstandigheden eischen. En als zij soms gewelddadig optreden en van vuurwapens gebruik maken — aarzel dan niet om je leven te verdedigen.

Henderson knikte, en zeide op zachten toon:

— Gij kunt op mij rekenen, Mylord! Als de schob-

bejakken komen, dan zal ik hun een hartige ontvangst bereiden.

Raffles knikte Henderson vriendelijk toe, wenkte Charly en daarop verlieten de twee vrienden de hut.

Zoo snel zij konden beklommen zij den heuvel, baanden zich een weg door het bosch, daalden in de vallei af, beklauterden de laatste heuvelketen en bereikten vervolgens de baai, waar zij de motorboot op het strand hadden laten loopen.

Het was goed, dat het scheepje goed verankerd was, want de vloed was intusschen komen opzetten en het vaartuig dreef.

De twee vrienden moesten tot aan hun knieën door het water gaan om de motorboot te kunnen bereiken.

Er was op een afwezigheid van eenige dagen gerekend en de beide mannen vonden dus levensmiddelen aan boord.

Terwijl Charly zich bezig hield met de machine, maakte Raffles het anker los en nadat zij vlug iets genuttigd hadden, zetten zij koers naar de open zee.

Raffles dreef de snelheid zoo hoog mogelijk op en het duurde niet lang of Greenland kwam weder in het gezicht.

Zij lieten nu echter het eiland links liggen, in de letterlijke beteekenis van het woord en hielden op het eiland Teneriffe aan.

In rechte lijn was het eiland, waarop de ongelukkige Richard Merricourt zestien lange jaren in eenzaamheid had doorgebracht, ongeveer tweehonderd kilometer van Santa Cruz, de hoofdstad van Teneriffe, verwijderd.

Santa Cruz is een tusschenstation van den telegraafkabel die van Cadix naar Dakar loopt, en die gerekend mag worden tot een der grootste voortbrengselen van het menschelijk vernuft.

Daar de motorboot gemakkelijk 40 Kilometer per uur kon loopen, zouden zij ongeveer 5 uur over dezen afstand moeten doen.

Raffles begreep dan ook wel, dat het moeilijk zou zijn, nog dienzelfden nacht terug te keeren en in ieder geval zou dat onmogelijk zijn, als hij op antwoord op zijn telegram wilde wachten.

Maar omtrent het lot van Merricourt behoefde hij thans niet meer in ongerustheid te verkeereren, want hij wist wel, dat hij geen beteren beschermer had kunnen aanwijzen dan Henderson.

De overtocht had zonder eenig ongeval plaats, daar het weder bij voortduring verrukkelijk schoon bleef.

Wat dat betreft mochten de beide mannen zich gelukkig achten, want de storm in deze streken zijn van vreeslijken aard en het ranke motorbootje zou ongetwijfeld onmogelijk zee hebben kunnen houden.

Het werd nu langzamerhand levendiger op zee, want men kwam nu meer in de buurt van de geregeld bevaren stoomvaartroutes en bovendien zagen de twee vrienden allerwege visschersschuiten, die op Teneriffe, op Palma, op Lanzarote of op een der andere eilanden van de groep thuis behoorden.

Het was zes uur in den middag toen de motorboot het Noord-Oostelijke landpunt van Teneriffe passeerde, en een half uur later ongeveer voer zij de fraaie haven van Santa Cruz binnen, waarbij Raffles en Charly konden genieten van het prachtig schouwspel, hetwelk de kust van dit gezegende eiland oplevert.

Charly bleef in de boot achter, terwijl Raffles aan wal sprong en zich naar het telegraafkantoor spoedde.

Daar verzond hij een telegram van den volgenden inhoud aan den burgemeester Stafford van het plaatsje Ardpatrik:

„Verzoeken onmiddellijk telegrafische inlichting omtrent miss Daisy Merricourt, de eenige dochter van Richard Merricourt. Te zenden aan het adres van graaf Feversham, poste restante Santa Cruz, een vriend van Richard. Gelieve de strengste geheimhouding in acht te nemen.”

Raffles verzond dit telegram met een betaald antwoord voor 40 woorden, hetgeen hem ongeveer 400 peseta's kostte en toen dit verricht was, begaf hij zich weder naar de haven waar hij zich weder opnieuw inscheepte.

Hij wist wel, dat hij pas den volgenden dag terug behoefde te komen voor een antwoord, want het zou minstens een dag duren, voor het telegram heen en weer kon zijn gegaan.

De beide mannen maakten nog een kort tochtje en keerden daarop terug.

De boot werd nu voor goed gemeerd, de douaneformaliteiten werden vervuld, Raffles gaf zich daarbij uit voor een Engelsch edelman, wiens stoomjacht op de rede van Palma lag, en daar hij noch Charly eenige ba-

gagie bij zich hadden, konden zij onmiddellijk aan land gaan nadat de havenmeester hun een ligplaats had aangewezen.

Zij zochten eerst een goed hotel op, bestelden kamers voor dien nacht en maakten daarop een wandeling door de stad met haar echt Spaansch karakter, die op schilderachtige wijze tegen de helling van een heuvel is aangebouwd en welker huizen voor het meerendeel wit gepleisterd zijn.

Om zich den tijd te verdrijven bezochten zij een Variété-theater, soupeerde in een Bar, waar men alle talen der wereld hoorde spreken en begaven zich vrij vroeg ter ruste.

Reeds om tien uur begaf Raffles zich naar het telegraafkantoor, meer om een wandeling te maken, dan in de hoop dat hij reeds antwoord kon hebben, hetgeen dan ook inderdaad niet het geval was.

De twee vrienden bezochten nu, na paarden te hebben gehoord, de schoone omstreken, keerden tegen den lunch terug en begaven zich des middags om 3 uur opnieuw naar het telegraafkantoor.

Het telegram was juist 10 minuten geleden aangekomen.

Raffles zette zijn gefingeerden naam op het register, greep het telegram en opende het haastig.

Op half luiden toon las hij Charly voor:

„Miss Daisy Merricourt verloofd met den heer Philip Curlingham, neef van Richard. Treedt Donderdag a.s. met hem in het huwelijk. Nog steeds zeer onder den indruk van den raadselachtigen dood haars vaders”.

Armidale Stafford, burgemeester van Ardpatrik.

Raffles liet het telegram zakken en stiet een sissenden klank uit.

— Die schurk! kwam het over zijn lippen. Dat huwelijk zou dus over 5 dagen moeten plaats hebben. Wat dunkt je Charly — mag het voortgang hebben?

— Nocit! riep Charly met krachtige stem, het moet tot iederen prijs voorkomen worden!

— Zoo mag ik het hooren! zei Raffles. Wij zullen dadelijk terugkeeren en ons reisvaardig maken — over 3 dagen kunnen wij in het Zuiden van Schotland zijn — en laat Curlingham zich dan voor ons in acht nemen — voor ons en voor zijn slachtoffer!

HOOFDSTUK VI.

Het gevecht.

De twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan, maar begaven zich, na de rekening in hun hotel te hebben betaald, naar de haven, waar zij zich inscheepten, nadat de benzine-voorraad was aangevuld.

Raffles nam weder aan het stuurwiel plaats en de terugtocht begon.

De vaart moest thans echter aanzienlijk verminderd worden, omdat de duisternis reeds langzamerhand begon te vallen en het gevaar om op een klip te stooten niet denkbeeldig was.

Immers was deze geheele eilandengroep rijk aan gevaarlijke rotspunten die slechts bij eb voor een klein deel boven water uitstaken.

Slechts een zeer ervaren zeeman, die de wateren hier op zijn duimpje kende, zou hier zijn schip met vollen stoom hebben durven te besturen en deze kundigheden durfde Raffles zich niet aanmatigen.

Het was reeds 2 uur in den nacht toen heel in de verte de omtrekken opdoemden van Greenland.

Het begon juist te dagen en langzamerhand kleurde de Oosterkim zich licht-rood.

Nog anderhalf uur — en men zou de verblijfplaats van Richard Merricourt weder hebben bereikt.

Het werd nu snel lichter en Raffles durfde de vaart van de motorboot weder opvoeren.

Het was reeds ongeveer 4 uur en reeds stond de zon in stralenden glans boven den gezichtseinder toen de motorboot de baai van het kleine eilandje weder invoer.

Raffles stuurde de boot op het zand en de twee vrienden sprongen aan land.

Zij grepen hunne geweren en begonnen de heuvelketen die de baai afsloot te beklimmen.

Maar ternauwernood had Raffles den top bereikt, of hij slaakte een kreet en wees met uitgestrekte vingers voor zich uit.

Charly keek in de aangewezen richting.

— Een schip! riep hij uit.

Inderdaad — aan den tegenovergestelde kant van het eiland lag een stoomjacht voor anker, zoo dicht mogelijk bij de kust als de diepgang van het vaartuig het veroorloofde.

Raffles was zeer bleek geworden en staarde eenige seconden onafgewend naar het vaartuig, uit welks pijp een dunne, ijle rookwolk omhoog kronkelde.

Blijkbaar lag het schip onder stoom, gereed om ieder oogenblik het anker te kunnen lichten.

— Dat beduidt niet veel goeds, Charly — wij moeten er op af!

Reeds wilden de beide vrienden den heuvel aan de andere zijde afdalen, toen er snel achter elkaar eenige schoten klonken.

Raffles had Charly bij den arm gegrepen en bracht nu snel zijn kijker voor het oog.

Van achter de laatste heuvelrij klonk het schieten maar er was nog niet dadelijk iets te zien.

Maar toen snelden er eenige kleine figuurtjes over het strand van de inham waar het schip voor anker was gegaan.

Door zijn kijker kon Raffles zien, dat zij toeijlden en een kleine roeiboort die half op het zand was getrokken.

— Naar de boot, Charly! schreeuwde Raffles, zo opgewonden als Charly hem in langen tijd niet gezien had. De bandieten gaan misschien hulp halen, of zij willen vluchten — en wie weet wat zij hebben uitge-

richt! Als zij naar Curlingham kunnen seinen, dan is alles verloren! Wij moeten hun den terugweg afsnijden.

Zoo snel hun beenen hun dragen konden ijlden de twee mannen, weder terug, lichtten het ankertje en duwden de motorboot af.

Zij voeren de baai uit, rondom de landtong en voeren in een boog om de Oostenlijke kust van het eiland heen.

Raffles voerde de snelheid van de motorboot zoo hoog mogelijk op, zoodat het boegwater in een meterhooge fontein opschoot, en de boot in haar binten kraakte en sidderde alsof zij uiteen gerukt zou worden.

Zij naderden het stoomjacht en duidelijk konden zij het knarsend geratel van den ankerketting over de spil hooren, blijkbaar waren de lieden die met het schip gekomen waren voornemens het anker te lichten.

De sloep, waarmede de mannen, die zooeven over het strand hadden gerend naar het schip waren geroeid, was juist weder aan boord geheschen en tusschen de davits opgehangen.

Langzamerhand kwam er beweging in het schip, dat begon te draaien en den voorstevan naar zee wendde, terwijl uit de schoorsteenpijp dikke rookwolken walmden.

Men liet zeker daarginds de machine met volle kracht werken uit haast om van de plek weg te komen.

Maar de motorboot naderde snel en voer recht op het stoomjacht af, een schip van ongeveer 1000 ton en volkomen zeewaardig.

— Zij zullen ontkomen! schreeuwde Charly, in de hoogste opwindung.

— Dat zullen wij zien! hernam Raffles op woesten toon. Kom aan het stuurwiel staan, Charly, en houdt er recht op aan.

Charly nam het stuurwiel over en Raffles bukte zich, opende een klein luik in de voorplecht en nam er een houten kist uit.

Hij sloeg het deksel terug en nam een vrij groote handgranaat uit de kist, waarna hij zich weder oprichtte en in onbewegelijke houding bleef staan.

Maar aan boord van het stoomjacht had men blijkbaar de nadering van de motorboot gemerkt en wel begrepen, dat die weinig goeds voorspelde.

Snel achter elkander kraakten twee schoten.

Een kogel vloog door het boord van de motorboot,

een tweede boorde een gat in de blauwe lakensche pet, welke Charly op had.

— Voor den duivel — de kerels schieten met scherp! riep de jongeman verwoed.

— Ja, dat is zoo hun gewoonte! hernam Raffles laconiek. Meestal gooien zij niet met groene erwten, de heeren, die handlangers zijn van een man als Curlingham. Houdt recht op het jacht aan!

En Charly hield er recht op aan, al floten de kogels hem om de ooren! Nog tien meter — nog 5 meter.....

— Zwenken! beval Raffles.

Charly gooide eensklaps het roer om, en de motorboot beschreef een zoo scherpe bocht, dat het eene boord bijna de golven beroerde.

Maar juist op dat oogenblik wierp Raffles zijn handgranaat tegen den romp van het stoomjacht, ongeveer ter hoogte van de waterlijn.

Een hevige ontploffing had plaats, — het jacht schudde over zijn geheele lengte, en het was of de motorboot een oogenblik uit het water wend opgelicht, wegens de hevige beroering van de golven, door de losbarsting veroorzaakt.

Aan boord van het stoomjacht ging een woedend gehuil op, en weer kraakten een paar schoten, die echter gelukkig geen doel troffen.

Toen werd het stil aan boord, en Raffles en Charly konden zien, hoe de bemanning naar een boot snelde, en die haastig begon neer te laten, na er haastig eenige wapens en levensmiddelen in te hebben geworpen.

De kant waar de sloep te water werd gelaten, was van de zee afgekeerd, en zoo konden Charly en Raffles niet aanstonds zien, hoeveel man zij bevatte.

Wel bespeurden zij, hoe men een gewonde in de boot tilde — en daarop verdween zij uit het gezicht.

Het jacht was intusschen snel begonnen te zinken, maar Raffles en Charly wisten wel, dat het onmogelijk geheel zou kunnen verdwijnen, want er stond daar ter plaatse nauwelijks anderhalve meter water onder de kiel.

Binnen enkele oogenblikken hield het zinken dan ook op en het schip leek zich neer te vlijen, als om uit te rusten van zijn strijd met het element, waarop het zoolang had rondgedreven — alleen het dek stak nog boven de golven.

Charly en Raffles hadden een veiligen afstand moe-

ten opzoeken, om uit de zuiging van het schip te blijven, maar voeren nu weder terug.

Een oogenblik later zagen zij, hoe de opvarenden van de sloep als bezetenen aan de riemen trokken en naar de kust roeiden.

— Zij zullen ons nog ontkomen, schreeuwde Charly.

Intusschen had men hen van uit de sloep ook opgemerkt.

Een der mannen greep een geweer, knielde neder, miste, en vuurde.

De kogel trof het stuurrad, en versplinterde het ten deele.

Maar Raffles had op zijn beurt zijn geweer gegrepen, en aangelegd.

Het schot kraakte — de schutter in de sloep richtte zich op, slaakte een rauwen kreet, strekte de armen ten hemel en viel ruggelings in de golven, waarin hij verdween, om nooit meer boven te komen.

Maar intusschen was de motorboot niet gemakkelijk bestuurbaar meer, en met het zoeken naar een paar waardelooze rondhouten, die met touwen op de stuurstang werden gebonden, ging een kostbare tijd verloren.

Toen de motorboot eindelijk weer op gang was, had de sloep de zandige kust bijna bereikt.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht, en bromde nu tusschen de tanden:

— Ze zijn met hun zevenen, waaronder een gewonde — waarschijnlijk de machinist of een stoker, die bij de ontploffing gewond is.

— Waar zijn die andere vijf dan? Merricourt heeft ons immers medegedeeld, dat de bemanning van het stoomjacht twaalf koppen telde?

— Dat kan ik je niet zeggen, antwoordde Raffles kort. In ieder geval zijn zij natuurlijk niet meer aan boord van het stoomjacht.

De motorboot vloog nu met groote snelheid voort, en een oogenblik later stootte zij met zooveel vaart het vlakke, zandige strand op, dat zij geheel op het droge kwam te liggen.

Maar ook de sloep had reeds de kust bereikt, en de inzittenden hadden hun wapens gegrepen en waren weggesneld, terwijl zij den gewonde aan zijn lot overlieten.

Raffles en Charly zonden hun nog eenige kogels achterna, die echter geen doel troffen.

De zes bandieten — want als iets beters behoefde men ze niet te beschouwen — waren reeds onder het geboomte verdwenen, dat een deel van de heuvels bedekte.

Raffles en Charly ijlden het eerst op de sloep toe, en zagen dat de gewonde bewusteloos was, hoewel zijn wonden niet doodelijk waren.

Zij namen hem op, en droegen hem snel voort in de richting van de planken hut, welke op ongeveer een kwartier gaans van de kust was gelegen.

— Waar zou de oude man — waar zou Henderson toch zijn? vroeg Charly, in de grootste ongerustheid.

— Ik weet het niet, Charly — maar het is zeker, dat hun iets ernstigs is overkomen, antwoordde Raffles op somberen toon. Zij hebben natuurlijk het schieten moeten hooren en de hevige ontploffing, en als zij niet gekomen zijn — dan is dat omdat zij niet konden komen!

Zwijgend droegen de twee mannen den gewonden machinist, die tamelijk zwaar uit een wonde aan zijn schouder en zijn hoofd bloedde, naar de hut, welke zij spoedig daarop bereikten.

Zij legden het bewusteloze lichaam op den grond neder, en Raffles en Charly wierpen een blik om zich heen.

Plotseling slaakte de jonge man een kreet.

— Daar! zeide hij op heeschen toon.

Raffles volgde de richting van zijn blik.

Op ongeveer 50 meters van de hut, half onder het groen verborgen, lagen eenige lichamen onbewegelijk op het mos uitgestrekt.

Zij ijlden er op toe.

Een oogenblik later stonden zij voor vier lijken!

De dooden waren allen als matrozen gekleed, een hunner vertoonde een schotwond midden in den slaap, de drie anderen waren met een of ander zwaar voorwerp gedood — waarschijnlijk met een ijzeren staaf, een koevoet of een houwewel.

De slagen waren blijkbaar met vreeselijke kracht toegediend.

Een enkele blik overtuigde Raffles en Charly dat hier geen hulp meer kon baten.

— Maar waar is Henderson? steunde Charly. Zouden de ellendelingen hem gedood hebben?

Zonder te antwoorden greep Raffles Charly bij den arm en trok hem met geweld met zich mede.

Even later stond hij voor de deur van de hut.

Raffles duwde haar open, en deinsde met een kreet van schrik terug — op den vloer lag het beweginglooze lichaam van Henderson, met den steel van een bebloed houweel in de vuist geklemd, en het gelaat voorover op den vloer, en op de rustbank lag Richard Merricourt, zijn-sneeuw witte baard met kleine heldere

bloeddruppeltjes bespikkeld, die blijkbaar uit een wonde aan het voorhoofd waren gespat.

Raffles en Charly bogen zich over Henderson heen, en wentelden het reusachtige lichaam voorzichtig op den rug.

Bijna op hetzelfde oogenblik sloeg de reus, die een diepe wonde op de hoogte van den slaap had, de oogen op, keek toen beurtelings van Raffles naar Charly, scheen hen te herkennen en zeide met matte stem:

— Goeden dag, Mylord! Neem het mij niet kwalijk, dat ik u niet beter heb kunnen ontvangen.

HOOFDSTUK VII.

Naar Engeland.

Raffles wendde zich af om de ontroering te verbergen, die op zijn gelaat zichtbaar was.

Toen boog hij zich weder over Henderson heen, legde hem zacht de hand op het hoofd, en zeide op vriendelijken toon, terwijl zijn stem nauwelijks merkbaar trilde:

— Spreek niet, brave kerel! Je bent ernstig gewond, maar wij zullen je goed verzorgen.

Haastig werd er een bed van bladeren op den vloer uitgespreid, en daarop werd Henderson behoedzaam neergelegd.

Charly ging haastig wat frisch water scheppen uit de rivier, terwijl Raffles een verband maakte, den gewonde met bekwame hand verbond en hem vervolgens

een paar droppels tusschen de lippen goot van een opwekkend middel van zijn eigen vinding, dat hem onder geen enkele omstandigheid verliet.

— Ga nu slapen, Henderson — en vertel ons dan maar zoo spoedig mogelijk, wat hier gebeurd is! Je hebt je kranig gehouden — en alles is nu in orde!

Raffles zeide maar niet dat de zaak nog allesbehalve in orde was, daar er zich nog 6 bandieten op het eiland bevonden, die nog een zeer groot gevaar zouden kunnen opleveren, daar hij den braven kerel niet ongerust wilde maken, en aldus zijn genezing tegenhouden.

Raffles wendde zich tot Charly en zeide fluisterend:

— Ga buiten op wacht staan, met je geweer en houdt de motorboot in het oog — want daar zullen de bandieten het natuurlijk op voorzien hebben. Ik zal mij intusschen met Merricourt bezig houden.

Terwijl Charly buiten de hut op post ging staan en nauwlettend den blik gevestigd hield op de heuvels, waar achter de bandieten een schuilplaats hadden gezocht, bukte Raffles zich over den grijsaard heen.

Hij zag al spoedig dat de wonde niet zeer veel te be- teekenen had en dat de oude man over eenige uren weer op de been zou kunnen zijn.

Raffles wiesch zijn slapen met frisch water, verbond hem en liet hem rustig insluimeren.

Daarop ging hij zich bij Charly voegen, eveneens met zijn geweer gewapend, en zeide:

— Wij behoeven er geen doekjes om te winden, Charly, de toestand waarin wij ons bevinden is zeer ernstig! Er zijn 6 matrozen op het eiland, waarschijnlijk allen gewapend, die alles in het werk zullen stellen, om van dit eiland af te komen. Zij weten, dat hier een motorboot ligt — en zij zullen natuurlijk trachten er zich van meester te maken, zoodra de duisternis valt. Ik wilde, dat wij Busto hier hadden!

— Dat is waar ook! riep Charly uit. Wat zou er toch van den armen hond geworden zijn?

— Wel, hij zit natuurlijk nog voor de tent, waarin de Duivel der Lucht is ondergebracht, antwoordde Raffles laconiek.

— Zonder eten?

— Zonder eten! En zonder drinken ook, als het moet! O, ik ken mijn hond — hij zou liever omkomen dan zich ook maar een stap verwijderen. Maar ik wilde wel, dat hij nu hier was, want hij zou ons van onberekenbaar nut kunnen zijn om ons te verdedigen. Thans is het gelukkig dag, — maar wat zal er gebeuren, wanneer de duisternis is aangebroken. Zullen wij het kunnen uithouden tegen zulk een overmacht?

Charly dacht even na en zeide toen:

— Laat ik den hond gaan halen — of doe het zelf, en laten wij dan de motorboot zoo ver mogelijk de rivier ophalen tot dicht bij de hut!

— Dat is goed! zeide Raffles na eenige aarzeling. Maar dan zullen wij wachten tot de oude man weder bij kennis is gekomen, en in staat is om een geweer te hanteeren.

— Dat is waar ook, wat is er met den kleinen hond geschied, die hem tot gezelschap strekte?

Raffles zag in het rond, maar nergens kon hij het dier ontdekken.

Waarschijnlijk was het gevallen in den strijd met de matrozen!

Op dit oogenblik klonk er uit de hut een zwakke stem, die Raffles aanstonds naar binnen deed snellen.

Richard Merricourt zat half opgericht op zijn brits en strekte de handen naar Raffles uit, terwijl het sidderend over zijn lippen kwam:

— O, welk een geluk, dat gij er weder zijt! Ik dacht dat alles voorbij zou zijn!

Raffles trad snel op den ouden man toe en zeide:

— Stil! Spreek niet zoo luid! Mijn trouwe metgezel daarginds is ernstig gewond en heeft rust noodig. Voelt gij u wat beter?

— Ik voel mij nog wat duizelig — maar over een kwartier zal ik weder de oude zijn.

— Ik behoef u zeker niet te vragen of gij met een geweer kunt omgaan?

— Van mijn geweer heb ik soms maanden moeten leven, als ik ziek was geworden van het ingemaakte vleesch, dat men hier voor mij aanbracht. Er zijn hier veel fazanten, en een soort zeer smakelijke duinhazen. Ik geloof niet, dat ik een rennende haas op honderd meter afstand meer dan eens in de 50 keeren zal missen.

— Zooveel te beter!

— Waarom zegt gij dat?

— Luister! Er zijn hier nog zes matrozen op het eiland!

En nu deelde Raffles in korte trekken het gebeurde aan den grijsaard mede, die met gebalde vuisten had geluisterd.

Maar toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, greep Merricourt hem eensklaps bij den arm en zeide op schorren toon:

— De opwinding heeft mijn verstand verbijsterd, naar het schijnt! Ik heb u zelfs nog niet naar het resultaat van den tocht naar Teneriffe gevraagd! Leeft mijn dochter!

— Zij leeft!

— God zij geloofd en geprezen! riep de oude man

uit, met gevouwen handen en terwijl de tranen hem langs de bleeke wangen biggelden.

Raffles had hem ernstig aangezien en vervolgde nu, terwijl hij zijn hand vatte:

— Toch moet ik u iets mededeelen, dat u zeer zal schokken — over vijf dagen treedt zij in het huwelijk met Philip Curlingham.....

Merricourt viel weder op zijn sponde terug en stamelde op heeschen toon, terwijl hij Raffles met wijd geopende oogen aankeek:

— Met..... met Curlingham? Met dien schurk? Maar dat is onmogelijk! Dat strijdt tegen de natuur! Het is ondenkbaar! O, mijn arm, bedrogen kind!

— Bedenk, mijnheer Merricourt, zeide Raffles, dat uw dochter niets kan weten van de laaghartige wijze waarop uw neef zich tegenover u heeft gedragen. Integendeel — hij zal tegen haar waarschijnlijk de redder, de helper in nood hebben gespeeld, en haar ten slotte ten huwelijk hebben gevraagd.... omdat hij zoo in ieder geval zeker van uw geld zou kunnen zijn, wat er mocht gebeuren! En deel mij nu, wat ik u bidden mag, snel mede, wat hier gedurende mijn afwezigheid is voorgevallen!

— Dat is spoedig genoeg verteld, mijnheer! antwoordde de grijsaard. Het stoomjacht moet hier des nachts voor de baai het anker hebben geworpen, en natuurlijk hebben wij daar niets van bemerkt. Bij het kriecken van den dag zijn de bandieten aan land gegaan, en zij hebben aan het een of ander spoor moeten zien, dat ik niet meer alleen was, — voetstappen op het strand, grooter dan de mijne konden zijn, of iets anders. En zij overvielen ons! Zij begrepen dadelijk het groote gevaar, waaraan zij zouden blootstaan, als er getuigen bleven van de schanddaden van hun meester!

— Hebt gij niet aanstonds gezien, dat Curlingham er niet zelf bij was ditmaal, vroeg Charly nu.

— Neen, mijnheer! In de verwarring van den strijd heb ik daar in het geheel niet opgelet. Want wij hebben gestreden tot het laatst, uw dappere metgezel en ik! Die brave reus zag zich zijn geweer in zijn hand stukschieten, en daarop greep hij een houweel, en sloeg er op in, zoodat de bandieten letterlijk als stroohalmen om hem heen vielen! Wat mij betreft — ik werd gewond en voelde het bewustzijn uit mij weg-

vlieden — misschien hebben de schurken mij wel voor dood gehouden, tot mijn geluk. En wie weet, wat er geschied zou zijn als ge niet tijdig waart teruggekomen!

— Ik geloof, dat de bandieten de vlucht namen, toen wij hen voor het eerst zagen, zeide Raffles. Wij hebben hun toen den pas afgesneden. Maar nu moet gij weder wat rust nemen. Wie weet, hoe spoedig wij behoefte zullen hebben aan uw schietvaardige hand.

— Ik denk er niet aan! zeide Merricourt met vaste stem. Ik zeg u, dat ik mij geheel hersteld gevoel. En ik zal u toonen, dat een oud man als ik, wanneer het zijn moet, zijn redders weet te helpen, met het geweer in de vuist.

— Welnu dan — wanneer gij u inderdaad sterk genoeg gevoelt, om u weder te bewegen, dan zal mijn vriend naar het eiland terugkeeren, waar mijn vlieg-machine geborgen is — wij hebben daar een noodlanding moeten maken — en mijn hond gaan halen, die daar is achtergebleven; hij kan ons van het grootste nut zijn bij het opsporen en onschadelijk maken van de zes bandieten, die nog op het eiland rond zwerven.

— Maar dat is zeer gevaarlijk, hernam Merricourt op angstigen toon. Zij zullen hem overvallen.

— Heb daar geen vrees voor, antwoordde Raffles. Wij kunnen de geheele kust van hier tot aan de baai met onze geweren bestrijken, en als mijn vriend snel loopt, dan zal men hem niet kunnen treffen. Vergeet niet, dat de heuvels minstens anderhalven kilometer van de kust verwijderd liggen.

Charly had zich reisvaardig gemaakt.

Voor hem beteekende deze geheele expeditie niets. Hij drukte Raffles en den grijsaard de hand, stak zijn revolver in zijn zak, en verliet de hut, terwijl de beide mannen hem volgden, met het geweer in de hand, ten einde hem in den rug te dekken.

— Zorg, dat je in ieder geval lang voor de duisternis valt, terug bent! zeide Raffles.

— Ik kan over eenige uren wel terug zijn, antwoordde Charly.

Nog een handdruk — en de jonge man ijfde weg.

Raffles en Merricourt zagen, hoe hij over de vlakke snelde, eenige heuvels beklom, en toen eenige oogenblikken uit het oog verdween.

Maar toen kwam hij een eind verder weer te voorschijn, en ijde verder.

Hij had bijna de baai bereikt, toen er onmiddellijk achter elkaar drie schoten klonken.

Raffles slaakte een kreet, en zijn hand omklemde de kolf van zijn geweer.

Blijkbaar hadden de bandieten Charly naar de boot zien snellen, en hielden zij zich schuil in de boschjes op den kam van de heuvels, die zich op ongeveer een kwartier gaans van de hut verhieven.

Maar de afstand was te groot, of de kogels misten hun doel, want Charly snelde voort en had het volgende oogenblik de boot bereikt, het kleine anker gelicht, en den motor op gang gebracht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

Hij wendde zich tot den grijsaard en zeide:

— Gij ziet, dat wij voor ons leven zullen moeten strijden, mijnheer Merricourt. Over dag zullen de schelmen wel niets durven ondernemen, want zij zouden dan over een vrij breede open plek moeten snellen, recht op de hut toe, en dat zou hun duur kunnen kosten, dat begrijpen zij wel. Maar des nachts is het iets anders, dan kunnen zij stil naderbij sluipen en ons overvallen. Daarom heb ik mijn hond laten halen, want de uwe is verdwenen, ik moet het u wel zeggen.

— Wat! Zouden zij mijn eenigen makker hebben gedood? kreet de oude man. Maar waar is Vrijdag dan?

— Ik heb hem nergens gezien, maar als hij leefde, zou hij toch wel hier zijn! gaf Raffles te kennen.

— O, maar dan heb ik nog hoop! riep Merricourt uit. Misschien heeft het slimme dier zich verscholen, en zal hij weder te voorschijn komen.

— Zouden de bandieten hem misschien hebben medegenomen? vroeg Raffles.

— Ook dat is mogelijk! riep de grijsaard uit. Wellicht hebben zij willen beletten, dat het dier ons waarschuwde.

Raffles had ondertusschen de motorboot zoo lang hij kon met den verrekijker gevolgd, totdat het vaartuig om een kromming van de kust verdween.

Hij begon daarop met de hulp van Merricourt voor een eenvoudig maal te zorgen, maar keek voortdurend naar Henderson.

De reus sliep rustig, maar Raffles wist, dat er een

paar dagen voorbij zouden gaan, alvorens hij zou mogen worden vervoerd.

De dag verstreek onder voortdurende waakzaamheid.

Raffles en Merricourt lieten hun wapens geen oogenblik van hun zijde, ten einde op iedere gebeurlijkheid voorbereid te zijn.

Maar de bandieten hielden zich op een afstand.

Zij wilden blijkbaar hun huid niet wagen, door over de open vlakte voor het huis te snellen.

Maar ook aan een omsingeling moest gedacht worden.

Dat gevaar was niet denkbeeldig, want door een grooten omweg langs de westelijke kust te maken, zouden de matrozen van het gezonken stoomjacht de achterzijde van de hut kunnen bereiken, en daar dan op veel korteren afstand van verwijderd zijn, dan wanneer zij hun schuilplaats op den heuvelkling verlieten.

Het was ongeveer vijf uur, toen Raffles, die reeds eenige malen met heimelijke onrust den stand van de zon had waargenomen, plotseling opvloog.

In de verte kraakten schoten.

Onwillekeurig richtte hij den blik naar de zijde, waar Charly eenige uren geleden met de motorboot in zee was gestoken, maar er was niets te zien.

Neen, het geluid kwam van gene zijde der lage heuvels, die zich achter de hut bevonden, en daar de kustlijn voor het oog verborgen hielden.

— Uw vriend is in nood! schreeuwde Merricourt opgewonden, terwijl hij zijn geweer greep, en een tasch vol patronen aan zijn gordel hing. Wij moeten hem te hulp snellen.

— Maar hoe komt hij daarginds? riep Raffles uit, op zijn beurt zijn Winchester grijpend.

— Hij zal met de motorboot de kleine rivier hebben willen opvaren, en zoo dicht mogelijk de hut naderen! was het haastig gegeven antwoord. Kom mede, ik zal u den weg wijzen.

— Naar mijn metgezel! schreeuwde Raffles, misschien voor de eerste maal van zijn leven werkelijk opgewonden.

— Geef mij een revolver, mijnheer! klonk de stem van den braven reus, en ik zal mij een paar van die kerels wel van het lijf weten te houden! Bekommer u

niet om mij! Mijnheer Br... onze vriend moet tot iederen prijs geholpen worden.

Raffles begreep, dat er niet langer gearzeld mocht worden.

Het schieten hield aan en werd heviger.

Blijksbaar hadden alle bandieten zich aan gene zijde van de lange heuvels verzameld.

Hij drukte Henderson een zijner revolvers in de hand, knikte hem toe, en ijde Merricourt achterna, die reeds was weggesneld.

Met een vlugheid, die alleen het gevolg was van een onafgebroken leven in de vrije natuur, en van strijd tegen de elementen, liep Merricourt voort. Raffles moest zich inspannen, om hem in te halen.

Spoedig hadden de twee mannen den voet van de heuvelrij bereikt, en begonnen dien te beklimmen.

Het schieten werd ieder oogenblik duidelijker hoorbaar, en de schoten volgden elkander snel op.

Hijgend vlogen de beide mannen voort.

Zoo bereikten zij den top van den lagen heuvel.

Op eenigen afstand stroomde de kleine rivier.

En daar, op een halven kilometer afstand, lag de motorboot onbeweeglijk stil, dicht bij een der oevers.

Van hun hoogen post af, konden Raffles en Merricourt duidelijk zien, hoe een man dekking had gezocht achter de kap van de kleine kajuit, en vandaar vuurde op een klein groepje mannen, die op nauwelijks honderd meter van de boot achter een terreinverhevenheid lagen en zoo snel schoten, als zij maar konden.

Het waren er vijf.

De zesde lag onbeweeglijk op den rug, met uitgestrekte armen, en staarde met doode oogen naar de zon, die reeds ter kimme daalde.

Juist toen Raffles en Merricourt dit alles ontwaarden, slaakte een der vijf mannen een rauwen gil, strekte de armen omhoog, en toen leek het, of hij zijn hoofd in het zand begroef — een kogel had hem blijkbaar de hersens doorboord...

Maar eensklaps hield het vuren op de boot op.

De man daarginds had, naar het scheen, zijn munitie vershoten.....

Met een woest gehuil van zegepraal stonden de vier overlevenden op en ijlden naar de boot, waar de man nu weerloos was.....

Raffles hief zijn geweer op, mikte even..... het

schot kraakte..... een der bandieten leek een lichtsprong te maken..... en plofte toen in het zand.....

Een kogel uit het nimmer falende geweer van den kluizenaar legde een der andere voortijlende mannen neder.

De man in de boot was opgesprongen en had zijn nutteloos geweer bij den loop gevat.....

Maar hij behoefde er geen gebruik van te maken.

Raffles had nogmaals geschoten en weer beet een bandiet in het zand.

En toen..... snelde een kleine hond, die een eind touw achter zich aan sleepte, op den laatsten schurk toe sprong hem naar de keel, en deed hem neer vallen.

De man in de boot sprong op den oever en was dadelijk bij hem.

Eenige oogenblikken later kwamen Raffles en Merricourt op dezelfde plek, en..... Charly wierp zich aan de borst van zijn vriend, terwijl de honden als gek tegen hun wedergevonden meesters opsprongen.

Twee der matrozen, oud reeds, waren gewond, één hunner zwaar.

De anderen waren dood.....

Merricourt trad op de gewonden toe, keek hen lang en ernstig aan en zeide toen:

— Luistert! Gij hebt u zwaar aan mij en aan een onschuldig jong meisje vergrepen, maar ik zweer u, dat ik alles zal doen, om uw vrijspraak te verkrijgen, ja, dat ik tegen u geen aanklacht zal indienen, als gij berouw toont en mij helpen wil mijn neef te ontmaskeren!

De twee zwaargewonden wisselden een snellen blik met elkander.

Toen sprak een hunner op schorren toon:

— Des te erger voor Curlingham — wij stemmen toe!

Met groote behoedzaamheid werden de gewonden naar de hut vervoerd.

Maar men moest nog drie dagen wachten, alvorens het mogelijk was, hen en Henderson naar Greenland te vervoeren, en aan boord van de vliegmaschine te brengen.

Geheel Ardpatrick was met bloemen en vlaggen versierd, ter eere van de eenige dochter van Richard Merricourt, die over eenige uren in het huwelijk zou treden met haar neef, Philip Curlingham.

De huwelijksinzegening zou plaats vinden in de kleine kapel in het kasteel, hetwelk sedert den gewaanden zelfmoord van Merricourt door diens neef bestuurd werd.

Reeds was een groot aantal gasten aanwezig, benevens de notaris, die het financieele deel had geregeld.

De bruid, een schoon, jong meisje, wier liefstellig gelaat zeer bleek was en diepe melancholie verried, legde de laatste hand aan haar toilet, bijgestaan door een kamermeisje en de oude huishoudster.

Toen dezen haar den bruidskrans op de blonde lokken hadden gedrukt, verscheen de bruidegom, een man van omstreeks veertig jaar, met een smal, olijfgroen gelaat, en kleine, zwarte oogen.

— Ben je gereed, Daisy? vroeg hij, op zijn horloge ziende. De gasten wachten.

— Ik ben gereed, Philip! antwoordde het jonge meisje met zachte stem.

Curlingham bood haar zijn arm en het paar schreed langzaam de kamer uit, door een aantal gangen en naar de groote zaal, waar de gasten verzameld waren.

Een gemompel ging door de rijen, toen allen het bleeke gelaat van de bruid zagen, en ouden van dagen, met veel ondervinding, schudden veelzeggend het hoofd, en mompelden:

— Die ziet er ook niet uit, zooals een gelukkig bruidje er moet uitzien.....

Nu begaf de stoet zich in optocht naar de groote, vorstelijke hall om in de auto's te stappen, maar eensklaps ontstond er een groot rumoer, en eenige bedienden schenen handgemeen te worden met een man, die met geweld was binnengedrongen.

Maar veel meer dan dat trok de houding van den bruidegom de algemeene aandacht.

Hij was krijtwit geworden, hield de beide handen vóór zich uitgestrekt, alsof hij een spook wilde afweeren, en keek onafgebroken naar den man, die zooeven was binnengedrongen.

Toen kwam het stamelend over zijn droge lippen:

— Merricourt — Merricourt — mijn oom!

Ja, het was Merricourt, en iedereen, die hem vroeger gekend had, dacht aan een verschijning, zooals hij daar stond, zeer bleek, maar met een uitdrukking van innige vreugde op zijn gelaat, met den langen, witten baard.

Recht trad hij op Curlingham toe, die achteruit deinsde, als bukkend voor het Noodlot zelf.

En toen viel zijn groote, eerlijke hand zwaar midden op het schurkengezicht neder.....

— Dat is mijn eenige straf, Philip Curlingham! zeide Merricourt, met een stem, die tot in de verste hoeken van de hall doordrong. Voor de rest moet de justitie zorgen. Ik heb bewijzen — deugdelijke bewijzen — doode zoowel als levende, dat bezweer ik je! God zij dank, dat ik nog tijdig ben gekomen, om mijn lief kind aan je klauwen te ontrukken!

De grijsaard strekte zijn bevende armen naar zijn dochter uit, die bleek als een doode had toegekeken, en die nu met een zachten snik in de armen van haar vader in zwijm viel.....

Maar van de drie mannen, die dit alles mogelijk hadden gemaakt, hoorden Richard Merricourt, noch zijn dochter ooit meer iets.....

De volgende aflevering (No. 304) bevat:

DE WRAAK EENER VROUW.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd **LORD LISTER**, de
gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

22¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door **J. C. SCHRODER (BARBAROSSA)** en **C. BENIMA**,

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

---

gen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

